

Zdenka
Hammerová

Klejinčino
TAJEMSTVÍ

motto

česká detektivka

motto

**Zdenka
Hamerová**

Klejinčino
TAJEMSTVÍ

Praha 2015

© Zdenka Hamerová, 2014

ISBN 978-80-267-0293-1

Leden

Přátelé obsadili pohovku i křesla v obývacím pokoji. Martin přinesl sklenice i pití a všem nalil, co si kdo přál. Pak prohrábl kamna. Naštěstí nevyhasla. Do žhavého popela přiložil pár drobných polen, a když se oheň rozhořel, přidal dvě velká. Dvoukřídlé dveře do haly sice byly zavřené, ale stále někdo odcházel na záchod či do koupelny a po zemi se plížil chlad.

Týna sebrala kotě, které se důstojným krokem procházelo po podlaze. Zdálo se mimořádně přítulné a spokojeně vrnělo, ochotně se jí usadilo v náruči. Pak odešla do kuchyně a vrátila se s obloženou mísou, nad níž se všem rozjasnily tváře.

„Už jsem se lekl, že nám servíruješ tu kočku,“ podotkl Přemek.

„Ještě nemá tu správnou váhu,“ uchechtl se Jáchym. „Ale noc je dlouhá, třeba na ni taky dojde.“

„Bože, ta sekaná je dobrá. Jsi anděl,“ nechal se slyšet Dušan.

„To je ze supermarketu?“ dobírala si ji Markéta.

„Náhodou jsem ji pekla sama!“ odbyla ji Týna a sledovala Rostu, jak si na krajíc chleba nakládá bohatou vrstvu anglické slaniny, sýr a kyselou okurku.

„Ten se zrovna potřebuje takhle krmit,“ zašeptala Alice jedovatě.

Vtom se Martin napřímil. Zatímco se všichni dobře bavili, jeho koutky úst byly svěšené.

„Nechci kazit zábavu, ale když jsme takhle pěkně pohromadě,“ zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli, „měli bychom si něco vysvětlit.“

Bože, ne! Pomyslela si Týna. Problémy se mají řešit s čistou hlavou! Martin sice artikuloval správně, ale přece jen měl upíto. Vždycky to na něm poznala podle očí a lehce propadlých tváří.

„Martínku, necháme to na jindy?“ navrhla a pokusila se do hlasu vložit co nejvíce bezelstné roztomilosti.

„Ne, nenecháme. Pamatujete si na mejdan u Alice na chalupě?“

„Který myslíš? Ten v červnu, nebo ten začátkem září?“ ujasnil si Dušan.

„Na grilovačce v září jste nám oznámili, že kupujete vilu a hodláte se stěhovat,“ vzpomněla si Markéta.

„Proč se ptáš? Stalo se tam něco závažného?“ zeptal se Rosta s plnými ústy.

Alice mrkla na Týnu a skousla si ret. Taky tušila, co má Martin na srdci.

„Miláčku, opravdu bych to sem netahala,“ navrhla znovu Týna.

„Jen ho nech, aspoň si to vysvětlíme,“ zasáhla Alice.

„Jenže teď na to není ta pravá chvíle,“ odsekla Týna.

„Promiňte, že vás ruším,“ ozvala se Ida. „Ale neviděli jste Evu? Šla na záchod?“

Všichni se začali rozhlížet a Dušan vytřeštil oči. „No jo, kde je?“ vyskočil, jako by seděl na mraveništi, a odložil už druhou porci sekané.

„Vlastně si ani neuvědomuju, že by s námi vešla do obývacího pokoje. Není jí špatně?“ divila se Markéta.

„Venku jsem viděl, že koukala do mobilu, pak ho vypnula a zůstala stát přede dveřmi,“ oznámil Jáchym.

Když Martin viděl, že mu nikdo nevěnuje pozornost, otráveně se ušklíbl a uraženě zůstal v křesle.

Dušan rozrazil dveře do haly a houkl: „Evi, Evičko? Kde jsi?“ Pak vyběhl až ven a zavolal do mrazivé noci: „Lásko, jsi tady?“

„Prosím tě neblbni, co by dělala venku?“ vrtěla Alice hlavou. „Určitě vešla dovnitř. Má tam boty?“

Dušan kývl, pečlivě za sebou zavřel verandu a pak se

vřítíl na toaletu i do koupelny, div neuklouzl po naleštěných dlaždicích. „Tady není!“ To už mu všichni stáli v patách a viděli, že v obou místnostech bylo zhasnuto.

„Možná si šla lehnout. Mrkněte se někdo do ložnice,“ poručila Týna a byla ráda, že nebezpečí hromadné hádky bylo zažehnáno. „Pojď se mnou do patra, nemůžu jít sama,“ vyzvala tiše Alici, když z ložnice zaslechli Přemkovo: „Tady taky není.“

„Co všichni šlíte? Chtělo se jí spát, tak se vytratila po anglicku,“ řekla Markéta a zívla.

„To je možné, nahoře se svítí,“ potvrdila Týna a stoupala s Alicí po schodech.

Eva zřejmě odkráčela, aby se uložila v některém z dětských pokojů. Dušan šel s nimi, ostatní se pomalu vraceli k občerstvení do obývacího pokoje. „Šla si lehnout, nechte ji být,“ zaslechli ještě Markétu. Týna rozsvítila v obou dětských pokojích, ale Eva nikde. Nahlédli do druhé koupelny a do pokoje, v němž Martin plánoval svou pracovnu. Všude bylo ticho a prázdné. Dušanovi se v očích zračila panika a zrychleně dýchal. Musí ji opravdu velmi milovat, chudák, napadlo Týnu a mimoděk ho pohladila po zádech. „Evo, my tě hledáme, nezahrávej si!“ zakřičela a tichá vila roznesla její hlas do všech tmavých koutů.

„Nemůže být jinde?“ zeptala se Alice. „Už jste ty pokoje obydleli?“

„Ještě ne. Vždyť tady nebydlíme ani tři měsíce.“

„Co když v některém z nich je?“

„Nesmysl! Je tam zima, tma a hrozný binec. Minulý týden tam strhávali staré linoleum z parket.“

Týna si objala paže, chladný proud vzduchu jí vyhnal husí kůži.

„Přesto bych se tam rád podíval,“ požádal Dušan.

„Klidně, nemělo by být zamčeno,“ pokrčila rameny.

„Dušane, nepohádali jste se? Vypadá to, jako by trucovala. Pokud je uvnitř, musí slyšet, že ji hledáme,“ řekla Alice a postupně s Dušanem otevírali všechny dveře. Nahlí-

želi do prázdných zatuchlých pokojů, kam by Týna sama nevkočila ani za nic.

„Ne, obvykle se nehádáme,“ odsekl a otevřel velký sál s balkonem. „Eva tady prostě není,“ zaúpěl.

„A podíval ses dole pořádně? Má tam kabát a boty? Přece se nepropadla do země! Možná se šla projít,“ nabídla Alice řešení.

„Nešla by beze mne!“ křikl Dušan a hlas se mu začínal lámat do pláče.

„Dušane,“ chytla ho Týna jemně za paži. „Proč jsi tak vyděšený? Nemohl ji naštvat někdo jiný?“

„Ne! Nechápu, kam se poděla. Mám o ni strach!“

„Dveře na balkon jsou otevřené,“ všimla si Alice. Staré uvolněné parkety vrzavě oznamovaly každý její krok.

„Já jsem si to myslela, cítila jsem průvan,“ natáhla Týna krk, aby se podívala. „Zavři je, když už tam jsi,“ vyzvala ji.

„Mrknu se ven,“ oznámila Alice. „Třeba někde courá v parku a zahlédnu ji. Nebyla příliš opilá?“

„Nezdálo se mi,“ odpověděla Týna. „A nevstupuj až na balkon. Zábradlí se drolí a podlaze bych taky nevěřila. Víš, že je z téhle strany Klejinka zdevastovaná.“

Bylo ale pozdě. Alice už stála na balkoně. „Máš pravdu, kus zábradlí chybí,“ zavolala.

„Pojď hned zpátky!“ poručil Dušan a šel k Alici.

„Alice! Jsi praštěná, nebo co? Je strašná zima, vrať se,“ zanaříkala Týna, která si uvědomila, že zůstala sama. Kradmo se rozhlédla.

„Ježíšikriste!“ vykřikla Alice.

„Co je!? Hned se vrať!“ vykřikla Týna hystericky, protože zaslechla pád uvolněného kamene, nebo omítky. „Alice, děšíš mě!“

To už byl Dušan na balkoně taky. „Neudrží vás to, vy blbci! Nechtejte se zábradlí! Okamžitě pojdte zpátky!“

„To ne! Evičko, to ne!“ zakřičel Dušan a Alice pomalu opustila nebezpečný prostor balkonu.

„Evo! Evo!“ křičel Dušan a naříkal jako raněné zvíře.

„Co se stalo?“ pípala Týna, když se ze tmy velkého par-

ketového sálu vynořila Alicina bílá tvář, z níž svítily šokované modré oči.

„Eva asi vypadla, leží dole pod balkonem,“ oznámila hlubokým bezbarvým hlasem. „Musíme jí pomoci.“

„Cože? Co to meleš?“ spustila Týna, než jí došel obsah jejích slov.

Dušan zacouval do sálu, pak se schoulil a plakal.

„Neřvi, zvedej se, Dušane! Musíme jí pomoci!“ zaječela Alice a divoce Dušana tahala za ruce, aby se konečně rozhýbal.

„Jak jí chceš pomoci? Copak jsi slepá? Vždyť spadla z toho pitomého balkonu,“ štkal Dušan. „Už jí nikdo nepomůže! Je mrtvá!“

Mrtvá? Týně se hrůzou stáhlo hrdlo. Jen tak stála, ruce svěřené podél těla, ústa dokořán.

1.

O dva a půl měsíce dříve: LISTOPAD

„Ta vila je prostě nádherná,“ řekla Alice a pohladila jeden z kamenných sloupů na terase. „Závidím ti.“

„Až to opravíte, to bude přepych,“ zaskřehotala Ida chraplavým hlasem, který Týnu vždycky tak trochu rozčiloval.

„Co ty lípy? Nebudeš mít uvnitř vlhko?“ strachovala se Eva a zaklonila hlavu, aby pohlédla do korun velkých stromů.

„Snad ne,“ namítla Týna.

„Každý dům je trochu vlhký. Když nastydeňš, prodám ti prvotřídní bylinné kapky a mořskou sůl k inhalaci,“ rozhodla Alice.

„Takové to léčivé bahno na pleť nemáš?“ zeptala se Ida. „Čert vezmi inhalaci. My chceme být krásné.“

„Bahno mám, ale s sebou jsem ho nevezla.“

„Já si koupím ostropestřec na imunitu,“ přidala se Eva. „Brala jsem ho loni v zimě a měla jsem klid.“

Alice se rozzářila povzbuzena úspěchem a vstřícností kamarádek. „Teď nabízím hlavně kapsle proti nespavosti, depresím a stresu obohacené o výtažky ženšenu, rhodioly a schizandry. Je to novinka. Moment! Vzala jsem katalog!“ vychrlila a začala lovit v kabelce.

„Výborné byly ty pilulky, co jsem od tebe kupovala někdy v červnu. Tenkrát na vaší chalupě, vzpomínáš? Nemáš je?“ zeptala se Týna a mrzelo ji, že se řeč o jejich krásné vile tak lehce stočila k nějakým mizerným komerčním pilulkám.

„Teď si nemůžu uvědomit, co jsem ti to vlastně prodala,“ usmála se Alice.

„Uklidňující pilulky proti stresu, únavě a na zlepšení paměti. Lucky-energi, nebo tak nějak. Sice jsem byla ze začátku hrozně ospalá, stačila mi půlka denně, ale pak se to upravilo. Přežila jsem s nimi výpověď v práci, stěhování i handrkování s Patrikem.“ Taky žal ze ztráty maminky, ale nechtěla tu smutnou událost nahlas připomínat.

„Vzpomeň si, jak se jmenovaly, já je přivezu. To je výborné, že ti takhle sedly,“ zajásala Alice.

„Měla jsem už dvě balení. Teď mi končí, takže si dám chvíli pauzu. Ale podívám se,“ kývla Týna.

„Fajn, taky bych je zkusila,“ přidala se Eva.

„No a teď vás zvou do naší krásné, tuším, že prvorepublikové vily na čaj s rumem!“ zvolala Týna, aby upoutala pozornost a konečně přerušila dealerský záchvat kamarádky Alice.

„Dobře, ukážu vám pak i jiné novinky od Lucky-energi!“ zářila Alice. „Žlutá řada zvyšuje koncentraci, pomáhá při učení, bojuje proti stresu. Obsahuje ginko, guaranu, taurin...“

„Pomoc!“ zvolala Ida. „Zacpěte jí někdo pus!“ Ale to už jim přítelkyně vítězně zamávala před očima barevnými prospekty.

„Ulož svoje dobroty zpátky do kabelky,“ ušklíbla se Eva. „A pojďme do tepla, chci vidět, jak vypadá vila uvnitř.“

Alice zklamaně smotala letáky i katalog a popotáhla. „Holky, vy se mi sice smějete, ale já tomu zobání věřím. Nemohla bych prodávat nic, co by neúčinkovalo. Všechno jsou stoprocentní přírodní látky, výtažky z bylin a vitaminy.“

„Krásně ti vymyli mozek,“ smála se Eva a Alice ji na oko naštvane klepla katalogem po blondaté hlavě.

Alice všem lezla na nervy věčnými kapslemi, pilulemi a vodičkami. Ale Týna měla pochopení. Přemek dlouho nemohl najít práci, ke všemu splácejí auto a Alici nezbyvalo než se ohánět, co jí síly stačily. Neprodávala jen „doplňky stravy“ a vitaminy. Ale také kosmetiku, kopie parfémů a „zaručeně“ působící přípravky na hubnutí. Stala

se díky tomu postrachem mezi přáteli, protože její smutné modré oči a nevinný bílý obličej orámovaný tmavými kudrnami by vymámily, jak se říká, i z jalovice telátko. Ke všemu pracovala jako zdravotní sestra, čímž doplňkům dodávala punc věrohodnosti.

„Nejsme tady na nákupu, má milá,“ zavrtěla hlavou vysoká Ida. „My jsme tady proto, abychom omrkly nové luxusní bydlení manželů Simonových,“ připomněla. „A zrovna tady na té terase bych časem viděla proutěná křesla a houpačku.“ Otočila se na podpatku a stoupala po rozpadlých schodech k nepoužívanému hlavnímu vchodu.

„Pozor, ať si nezvrtněš nohu, ty kameny drží na dobré slovo,“ zvolala za ní Týna.

„Markéta bude smutná, že to neviděla,“ zalitovala Eva.

„Neměla jezdit na dovolenou, když se pořádá kolaudační mejdan v novém superdomě,“ odbyla ji Alice.

„No, já si myslím, že je Markétě líp než nám,“ usmála se Týna a vzpomněla si na svoji čtvrtou kamarádku, která jim tu chyběla do party. „Snad jim u moře vyšlo hezké počasí, tady už to za moc nestojí a lepší už to nebude,“ pronesla a přitáhla si kabát ke krku, přestože už byly skoro v domě. Otevřela zadní vchod a dámy vstoupily do předsíně, ze které vedlo několik dveří. Všechny si odložily, Ida vzala za kliku a dvoukřídlými prosklenými dveřmi vstoupila do haly. Hala se jim nepředvedla v celé své kráse. Schodiště nevyniklo, protože ho viděly zezadu. Před schodištěm se dělila příčkou, jako pozůstatek z dob, kdy tu byly činžovní, nebo snad podnikové byty, případně kanceláře. Přesto Týna očekávala další příliv údivu, vzdychání a obdivování, protože vila i tak působila majestátně. Kamarádky naplnily její očekávání a nešetřily chválou.

Mezitím se ze sklepa vynořili jejich manželé. „Proboha, co jste venku dělaly takovou dobu? Vždyť my už máme barák prohlídnutý od půdy do sklepa,“ pronesl Rosťa, manžel Idy.

Týna za nimi zavřela dveře, aby neutíkalo teplo a netáhl se dovnitř vlhký zatuchlý odér. Ida se přitiskla k Ros-

ťovi a Týna si teprve teď uvědomila, jak legračně vedle sebe vypadají. Vysoká kostnatá žena s polodlouhými vlnitými vlasy a vedle ní se kutálí podsaditý zarudlý blondák o půl hlavy menší. Možná by to byl hezký pár, duma-la Týna. Kdyby on pár kilo zhubnul a ona přibrala, nevy-padali by tak divně.

„Dole je kotelna a sklep, taky dvě velké suterénní míst-nosti, kde býval vinný sklep a prádelna.“

„Klidně by se tam dal udělat byt,“ uvažoval Přemek.

„Nebo protiatomový bunkr,“ usmál se Martin.

„Ale ne! Podívejte, kuchyně,“ vykřikla Eva a zmizela ve dveřích. „To je nádhera!“

„Ta mě taky nadchla,“ přiznala Týna potěšeně. „Ne-chápu, jak se předchozím majitelům podařilo tak úžasně a nenásilně zařídít kuchyň ve starém domě, a to v moder-ním a novém stylu,“ řekla důležitě a Martin ji shovívavě objal.

„Hm, obývací je taky pěkný,“ zhodnotila suše Alice obrovskou místnost, jejíž strop byl nesen dvěma sloupy a u jedné ze stěn stála krásná prosklená krbová kamna.

„Bože, to snad ani není možné,“ vydechla Ida tiše.

„Nemám ještě všechno vybaleno a uklizeno,“ řekla Týna honem, aby trochu odlehčila údiv svých přátel a pro ilu-straci koplá do jedné z krabic plné knih.

„Nevadí, i tak to tady vypadá úžasně,“ pokýval Dušan uznale hlavou a objal Evu, která se k němu přitiskla. Cho-dila s Dušanem přibližně rok, možná ani ne. Ale vztah vypadal velmi vážně. Dokonce to vypadalo, že Evička konečně po pětaticeti svobodných letech zatoužila po dítěti.

„Chlap z realityky tvrdil, že tady bývala jídelna a salon,“ upřesnil Martin. „Ale podle mě si vymýšlel. Pokud od pa-desátých let pořád někdo do baráku šťoural, těžko už se dneska ví, jak to za první republiky vypadalo. Leda tak v muzeu.“

„A zachovaly se nějaké dokumenty?“ ptal se zvědavě Rošťa.

„Víš, Rostó, my jsme oba laici. Nezjišťovali jsme, jestli se něco zachovalo, protože by nám to bylo k ničemu,“ pronesla Týna a malinko zrudla.

„No a co tu máte ještě pěkného? Co třeba bar? Mám vyschlo v krku,“ odkašlal si Přemek a kecl na pohovku. Alice ho nespokojeně třepala prsty, jako malé nezvedené dítě.

„Neboj, na suchu vás nenecháme,“ řekl Martin a sáhl pod stůl. „Kapka pro zahřátí,“ pozvedl láhev ginu. Týna popadla chlebičky, které měla připravené na kuchyňském pultu a sejmula z nich utěrku. „Co budete pít? Mám pivo, víno, pro řidiče nealko...“

Teprve teď se všem upřímně rozjasnily tváře.

2.

Dámy chtěly vidět zbytek domu, a tak je Týna prováděla dál.

„Máš ještě hodně práce s vybalováním a zařizováním, co?“ zeptala se Alice.

Týna velmi ztěžka otevřela zasunovací dveře velké vestavěné skříně v ložnici a odhalila osm papírových krabic a dvě velké tašky s věcmi. I kolem postelí se válely krabice nadité harampádím a noční stolky byly zarovnané lahvičkami, hygienickými potřebami, parfémy a dalšími drobnostmi, které zatím nebylo kam uložit. „Trochu se za ten binec stydím,“ zrudla Týna. „Nechápu, jak jsem mohla za léta dvou manželství nashromáždit tolik krámů, když mi k životu stačí pár šminek a fén.“

„Neomlouvej se. To my jsme ti sem vpadli, ač tady bydlíte sotva pár dní,“ řekla Eva konejšivě. „Pěkný šatník, bytelný,“ konstatovala a prohlédla se ve velkém zrcadle.

„Ten už tu zbyl po předchozích majitelích. A jsem ráda, protože je mi jasné, že celá rodina bude líná běhat po schodech nahoru. Tam totiž plánujeme velkou šatnu.“

„No, tyhle starosti bys v paneláku neměla,“ poznamenala Ida.

Ochoz v patře byl lemován dřevěným zábradlím a strop nesly čtyři mramorové sloupy. „To je neuvěřitelné,“ jásla Eva. „Lidi, vy máte takovou kliku!“ Pak vpadla do jednoho z pokojů, kde seděl čtrnáctiletý Tomáš u počítače. Uprostřed místnosti mu stále leželo několik krabic s věcmi a nenamáhal se je vybalit.

„Pardon, mladý pane,“ uchechtla se Ida a tiše zavřela dveře. To už Týna otevřela dveře do velkého sálu. Objevila se před nimi nádherná velká a světlá místnost s parke-

tovou podlahou a balkonem. Stejně jako ostatní, i tento pokoj byl zdevastovaný a nedodělaný. Parketovou podlahu zčásti zakrývalo zažloutlé dřevé linoleum, rozdrobené zdi nesly mastnou válečkovou malbu a všude se válel nepořádek. Neodbytný štipající pach zatuchliny jen korunoval tu spoušť.

„No, vážení, to si teda dáte,“ pokývala hlavou Alice.

„Týno, kdybyste potřebovali, Rosťa zná dobrou firmu, která by vám tady mohla dost pomoci,“ nabídla Ida.

„Uvidíme,“ zabručela Týna. „Martin už má něco rozjednáno.“

„I tak je to nádhera,“ usmála se Eva. „Jednou tady každý budete mít svoje apartmá,“ otočila se na Týnu a unavené parkety pod linem jí zaúpěly pod nohama.

„Samozřejmě. A taky bar, kino, v suterénu saunu, posilovnu, bazén a bowling. A na zahradě tenisové kurty,“ souhlasila Ida.

„To by Martin musel být politik nebo předseda nějaké dozorčí rady,“ ušklíbla se Týna.

„Jak je velký pozemek? Teď frčí golf, mohli byste podnikat,“ zajímala se Alice a Týna si uvědomila, že tuto informaci pořádně ani neví, plot kolem vily žádný není. Snad až k parku? Nebo i park patří k vile? „Viš, že nevím? Po plotu není ani památka, musím se zeptat Martina.“

Když si kamarádky konečně prohlédly celou vilu, jako poslední navštívily zbytek haly – místnost za uměle vestavěnou příčkou. Místnost, kterou si Týna ve svých představách vysnila jako naprosto nejkrásnější a největší v tomto domě. Vždyť přístupová hala u hlavního vchodu měla kdysi za úkol ohromit každého návštěvníka. Jistě tam bude mramorová dlažba a spousta světla, ne? To si říkala, když s Martinem poprvé procházela dům s realitním makléřem. Ale kdepak. Po dřívější kráse nebylo ani památky.

„Teď jdeme do haly zepředu? Tam, co je hlavní vchod?“

„Ano,“ kývla Týna. Eva se zastavila a Týna přestala cupítat po schodech a překvapeně se k ní otočila.

„Proč nejdeš?“

„Chtěla jsem ti jen říct, že jsem ráda, že jsi šťastná. Myslíím, že po tom, co se ti stalo s Patrikem i s rodičema, si konečně zasloužíš klid, lásku i tenhle vysněný barák,“ řekla tiše.

Týnu to oznámení dojalo a měla chuť ji obejmout.

„Děkuju,“ špitla. Ale to už její nos ovanul pach zatuchliny a hniloby. „Tohle je dostavěná příčka,“ oznámila družkám, když otevřela bytové dveře, které tam nikdy neměly co pohledávat. „Takhle strašně někdo v padesátých letech zmrzačil halu,“ podotkla smutně. „Celou dobu mi bylo divné, proč předchozí majitelé rekonstruovali zadní, méně honosnou část vily, když vepředu je nádherný hlavní vchod. Jenže když jsem to tady viděla poprvé, hned jsem důvody pochopila.“

„To je hrůza. V první chvíli ta vila vypadala jako fantastický Kauf, ale když vidím ten nedodělaný zbytek, tak máte do konce života o práci postaráno,“ zamumlala Ida.

„Možná budou mít co dělat i naše děti, aby jim to nespadlo na hlavu,“ pokrčila Týna rameny a zadívala se na strop, kde v omítce zela puklina.

„Prosím vás, největší investicí byla střecha, odpady, voda a topení. Tohle všechno mají už hotové, udělali to majitelé před nimi. Nic je netlačí, chápete? Mají luxusní bydlení a spoustu času na to, aby v pohodičce dodělali zbytek. Tak jakápak hrůza?“ ozvala se Eva.

„Všechny ty příčky přijdou vybourat,“ máchla rukou Týna. „Od padesátých let byly ve vile kanceláře a byty. Předním vchodem se prý šlo do kanceláří a zadním vchodem do tří bytových jednotek. No, tak podle toho to tady vypadá, že jo.“

„A proč to ti lidé před vámi začali opravovat a pak to vzdali? Není tady nějaký zakopaný pes?“ nadhodila Ida. „Jako že je třeba budova staticky narušená, nebo stropy na spadnutí.“ Na důkaz svých slov se podívala na vlhký plesnivý flek v rohu místnosti.

„Makléř tvrdil, že bývalá majitelka onemocněla. Asi jí

nesvědčilo to prostředí. Nebo zjistili, že nechtějí bydlet na samotě a vrátili se do města,“ rozmýšlela Týna a v tom se jí za zády objevil Martin.

Objal ji zezadu kolem ramen. „Možná byla oprava nad jejich síly, kdo ví? Každopádně, my jsme jim vděční, vid', miláčku?“ Týna přikývla, zaklonila se a políbila Martina na tvář. „Mluvil jsem se stavbyvedoucím firmy Emberiza, u které měl předchozí majitel zadané opravy. Už to tady znají. Nikam nespěcháme, začneme okny, než bude mrznout.“

„Všimli jste si, že jsou plastová okna jen v té opravené půlce baráku?“ zeptala se Týna.

„No jo, tohle je hrůza,“ dotkla se Alice starých oprýskaných ráků a ihned ucukla prsty, jako by ji měly kousnout.

„To bude stát řádu peněz. Známe firmu, která by vám vyměření a žaluzie udělala zadarmo, jako bonus. K tomu parapety s desetiprocentní slevou,“ nabídla znovu Ida.

„Ne, já myslím, že nejlepší bude, když okna dodělá firma, která je začala dělat našim předchůdcům Babulovým,“ mávl rukou Martin. „V půlce listopadu přijdou udělat výměr. Platit jedné větší firmě všechno se sice prodraží, ale ručí ti za celou dodávku. Je to lepší, než když se ti v baráku motá pět různých firem, a pak když něco reklamuješ, házejí to jeden na druhého.“

„My máme jinou starost, kamaráde,“ ozval se Přemek, který se za nimi náhle vynořil. „Máš ještě gin?“

„Jasně, piva a vína máme železnou zásobu,“ ujistil všechny Martin. „Stejně jako chlebičku a jednohubek!“

Týna něžně pohladila očima svého manžela. Říkají mu „kamaráde“ a baví se s ním, jako by ho znali odjakživa. To je nádhera. Její a Patrikovi přátelé přijali Martina mezi sebe.

3.

10. listopadu

O tom, že koupíme dům a prodáme byt, jsme s Martinem uvažovali od chvíle, co jsme se vzali. Vlastně jsme tím oba začali být posedlí a stále jsme o tom mluvili. Ale myslím, že nebýt Martina, nikdy bych se sama nerozhoupala. Všechno jsem odkládala, hlavně kvůli mamince. Když už bohužel nebylo o koho pečovat a nic mne v Praze nedrželo, konečně jsem souhlasila. Náš dům, lépe řečeno vilu v Hájovicích u Prahy, našel Martin v letáku, který nám jednoho dne přišel do schránky... Byla to krásná veliká stavba, a když nás Martin naložil do auta a odvezl na obhlídku, získala si mne na první pohled.

Měla dva vchody, dvě tváře, abych tak řekla. Zadní vchod ze severozápadu byl sice obyčejný, ale opravený. Hlavní vchod z jihu byl nádherný, reprezentativní. Obzvlášť z dálky vypadal honosně, přímo pohádkově, jako namyšlená a hrdá dáma. Když jsem však přišla blíž, zjistila jsem, že je zchátralý a nepoužívá se. Ale to mi nevadilo, stejně jsem vyběhla po rozpadlých schodech, co vedly od rozježděné příjezdové cesty, a pohládila prohnilé dvoukřídlé dveře s oválnými okénky... Cítila jsem kolem srdce zvláštní radostné tetelení a pocítila touhu dům získat stůj co stůj.

Brzy jsme jeli na prohlídku znovu, tentokrát s realitním makléřem, takže jsem se těšila na návštěvu uvnitř. Příjezdová cesta byla zanedbaná a vyježděné koleje s námi házely ze strany na stranu. Čtyři mohutné lípy kolem domu už začaly barvit listí do podzimní žluté a propůjčily vile tentokrát trochu strašidelnou atmosféru.

Mladý muž z realitky nás čekal s klíči v ruce a dopro-

vodil nás rovnou k zadnímu vchodu, který v zašlých dobách zřejmě sloužil služebnictvu. Čekala nás nádhera kombinovaná se zdevastovanou hrůzou. Když pán viděl naše rozpaky, nezapomněl dodat, že za tu cenu má na vilu dalších dvacet zájemců, a díval se, co my na to. Martin odpověděl, že se musíme poradit a že se ozveme večer. Jenže abych pravdu řekla, já jsem už byla rozhodnutá a kluci taky. Martin váhal, ptal se, jestli je elektrina v mědi, jak je vyřešená voda, topení, odpad, stropy, byl se podívat na půdu, jaký je přístup na střechu, jak vypadají trámy, latě a okapy, pak zase lezl pro změnu do sklepa. Jenže mně už bylo všechno jedno, já cítila, že tady budeme šťastní.

Martin nakonec kývl. Dohodl s realitkou všechny podrobnosti, způsob zálohy, placení a vůbec, prostě všechno. Společně jsme pak dali příkaz a zaplatili dům z peněz, které jsme získali prodejem bytu mých rodičů. Konečně jsem se odhodlala prodat také svůj rodný dům po mamince a tatínkovi, který byl léta využíván jako chalupa k rekreaci. Náš bývalý byt v Praze jsme si zatím nechali a pronajali ho. Víím, že představa jeho prodeje by se nelíbila mému prvnému manželovi Patrikovi. Jenže ten už stejně nemá do čeho mluvit. Dohodli jsme se s Martinem, že peníze uložíme a budeme je postupně investovat. A proč ne třeba do naší nové vily?

Martin s Patrikem, otčím a otec mých synů, spolu vycházejí celkem dobře, respektují se. Ale tentokrát se na mne Martin zlobil, že jsem Patrikovi prozradila, kolik jsem inkasovala za dům a byt. No nic, zpátky k vile...

Mezitím začalo listí opouštět uzlovité větve stromů a snášet se na náš neoplocený pozemek, po němž jsme nosili kufry, zavazadla a papírové krabice s věcmi. Ještě nás čekaly hodiny a hodiny práce s vymalováním, při nichž nám Patrik kupodivu pomohl.

Teď už jsou věci na svých místech a zatím jsme tady šťastní. Když mám chuť, vezmu si klíče a procházím všechna zákoutí milované vily. Snažím se odhadnout,

co asi kde dříve bylo... pánský salon, dámský salon, komůrky pro služebné, šatny... Jenže z původních vnitřních zdí možná zbyly jen ty nosné a schodiště. Chlap z reality nám prozradil, že by tady mohl být ukrytý poklad, prý to někde zaslechl. Ovšem podle mého soudu chtěl spíš vzbudit naši zvědavost. Vzhledem k tomu, že vila má novou střechu a opravený suterén, jestli tu byl někdy poklad, už dávno ho někdo našel.

Praskání trámů a oken mě v noci ruší. Byla jsem z města zvyklá na světla aut, lomoz tramvají a neustálé lidské zvuky. Zdejší ticho je tak „hlasité“, že každé ševelení větvi mě děsí.

„Copak děláš?“ přitulil se Martin a šustivě se sunul pod Týninu peřinu. „Zase píšeš deník?“ zeptal se.

„Ano.“

„K čemu to vlastně je?“ ušklíbl se.

„Až budu stará a sklerotická, přečtu si něco ze života,“ odpověděla pohotově. Od dětství si průběžně psala deníky. Ne vždy, většinou když se dělo něco neobvyklého. Byly to jakési časové schránky vzpomínek, nálad a příhod. Nahlédl jí přes rameno. „To bude hrozná nuda číst sáhodlouhé popisy starého baráku. To v knížkách nesnáším. Napiš radši, jak si Eva při našem kolaudačním mejdanu natloukla koleno, protože to přehnala s pitím. A jak potom raději nejela domů a zůstali tady s Dušanem spát na zemi mezi nevybalenými krabicemi našich krámů. A jak se pak ráno náš Péťa vydělil k smrti, když o ně v obýváku zakopl. Nebo napiš, jak se Alice pohádala s Přemkem, ten se urazil a hodinu chodil nalitý po městě, aby vychladl.“

„Jééé, to tam psát nebudu,“ vzdychla nespokojeně. „Už končím, zavírají se mi oči.“ Na důkaz svých slov zívla, ale nebyla to pravda. Byla tak probraná, že by mohla tancovat a cítila v sobě zvláštní neklid.

„Piš třeba erotické povídky,“ doporučil. „Dám ti inspiraci.“

Sklapla blok a usmála se na něj. Martin ji objal a políbil ji do výstřihu noční košile. „Můžu k tobě?“ zeptal se, ale nečekal na odpověď. Zhasla lampičku, aby se nemusela dívat na své dávné panenky, které trůnily na prádelníku jako fronta na maso a připomínaly jí dětství. Pozorovaly je korálkovými očima, jako by byly živé. Když prodávali domek po rodičích, vyklízeli i Týnin dětský pokojík. Neměla panny kam dát, jenže vyhodit je nechtěla. Vždyť je celá léta schovávala pro dcerku. Ale Tomáš, Péťa i Kamil byli kluci jako buci. Kdyby měla jistotu, že čtvrté dítě bude holčička, klidně by těhotenství riskla. Martin by byl rád.

„Miláčku, připadá mi, že ti jede hlava na plné obrátky,“ zamumlal jí Martin do ucha mezi polibky.

„Přemýšlím o holčičce,“ usmála se.

„Tak jo, pořídíme klukům sestřičku, to není špatný nápad,“ odpověděl uznale a Týna ho přitiskla k sobě. Vzdychy, když si uvědomila trpělivost a lásku, s jakou jí Martin pomáhá vychovat tři syny, kteří biologicky nejsou jeho, zaplavila ji vlna vděčnosti a něhy. V duchu však zaslechla Patrikovu jedovatou poznámku: „Já se s klukama léta dřel a uznání žádný. Martin si přišel k hotovému a je hrdina.“

„Co to máš na zádech?“ zašeptal jí Martin do ucha. Na chvílku se zarazila, než si vybavila zvláštní příhodu s plastovým hrnečkem. „Ale nic,“ zašeptala. „Líbej mě.“

„Nějaký strup?“ nenechal se Martin odbýt.

„To nic není,“ zamumlala. Nechtělo se jí teď vyprávět o modrém hrnku ze silného plastu, co ji pozlobil, když uklízela nádobí. Vzala utěrku, aby ho otřela, jenže hrneček vyklouzl, poskočil a zakutálel se pod stůl. S námahou se pro něj ohnula, jenže sotva ho sevřela v prstech, hrnek opět vyklouzl a zakutálel se o kus dál. Jako by byl na nitce. Podležla stůl, popadla hrneček a snažila se vstát, jenže to neodhadla, zvedla se příliš brzy a sedřela si záda o hranu. Hrnek jí opět vyklouzl. Vztekla ho popadla a nesla do dřezu opláchnout (sakra, potřebujeme myčku!), hrnek udělal přemet jako živý akrobat a opět upadl. Ve vzdu-

chu po něm marně hrábla, dotkl se jejích prstů a opět ležel na zemi, kde se párkrát otočil kolem své osy jako krasobruslař. Napřáhla nohu, vztekle ho nakopla, až přeletěl ke stěně. Od ní se s žalostným ťuknutím odrazil a letěl zpátky. Klepl ji přesně do holeně. Ano, tam do toho místa, co to nejvíc bolí.

Nechala hrnek na zemi a zadumaně otírala jiné kousky nádobí. Je nějaká nešikovná. Možná je to jakýmsi vnitřním neklidem, který ji najednou z ničeho nic popadl. Možná se jí i chvějí ruce.

„A od čeho to máš? Nebolí tě to?“ vyzvídal Martin.

„Nebolí. Nevšímej si toho, nevím, od čeho to je,“ zahlala. Chtěla se nechat unášet doteky rtů a prstů svého muže. Venku skučel vítr, slyšela, jak se opírá do okenních tabulek, rve drobné větvičky stromů a hází je na střechu JEJICH domu. Co když podfoukne tašky a začne zatékat?

„Uvolni se, lásko,“ poručil, jako by tušil, že její myšlenky stále bloudí daleko za dveřmi ložnice.

Zavřela oči a cítila, jak Martin popadl cíp její noční košile a nedočkavě ji vyhrnul.

4.

Zdálo se jí, že ležela v posteli a bolelo ji břicho. Bylo vzedmuté, vnímala, že se stahuje a tvrdne v pravidelných intervalech, jako by ho někdo mačkal ve svěráku. Co jí to ten doktor dal? A kde to vlastně vzal? Nějaká žena jí vlhčila rty a konejšila ji. „To bude dobrý, dýchej jako pejsek, však to znáš,“ slyšela ji říkat. Rozhlédla se po místnosti, ale nic nepoznávala, kromě svého propínacího svetříku hozeného přes dřevěnou židli, sukně a punčoch.

„Kde to jsem?“ slyšela se sípat, „a kde je můj manžel?“ Její vlastní hlas zněl cize. Položila hlavu na polštář a zavřela oči.

Přišel nějaký muž a tvářil se ustaraně. „Jak to vypadá?“ zeptal se. „Nemám moc času.“

„Dobře, už to bude,“ odpověděla žena. „Připadá mi, že trochu blouzní, asi má horečku.“ Tlak byl najednou tak silný, že se jí samo od sebe stáhlo hrdlo, hrudník a svaly na břicho. Ucítila tep v hlavě, a aniž by se o to přičinila vlastní vůlí, obrovská vlna tlaku jí proběhla tělem až do zad. „Už začíná tlačit,“ konstatovala ta žena.

„Nevím, jestli není brzy,“ odpověděl muž naštvaně a umyl si ruce v bílém oprýskaném lavoru. Vnímala jeho postavu, jak se nad ní sklání. Jako doktor nevypadal, ale ona nějakým způsobem věděla, že to lékař je a uvolnila se. Sahal jí mezi stehna a na břicho, ale necítila to. Od pasu dolů byla v jednom ohni. „Pomozte mu,“ poručil doktor a měl asi na mysli dítě. Dítě! Bože můj, vždyť já rodím, pomyslela si Týna a přizvedla hlavu. Když přišla další vlna tlaku, už věděla, co má dělat, vždyť už rodila poctvrté. „No vidíte,“ pochválil ji lékař...

Po několika silných kontrakcích vyčerpaně zvrátila hlavu na polštář a uslyšela dětský vriskot, usmála se. „Bla-

hopřeju! Tři hoši a teď holčička, jako malovaná," pronesl doktor.

Nevím, jestli je blahopřání na místě, napadla Týnu zlá myšlenka. Necítila žádnou radost, jen úlevu, že už to má za sebou a strach.

„Je krásná," řekla žena a zanedlouho jí položila miminko na prsa. Už neplakalo.

Týna se převalila na bok a v polospánku chytila Martina za ruku. V koutku mysli opředené spánkem ji napadlo, že je všechno v pořádku, je ve své ložnici, nic ji nebolí, všechno byl jen sen a může spát dál...

Cítila se naprosto zoufalá. Ještě ji bolelo celé tělo a ne snažila se zadržovat pláč. Zabalenou, čerstvě narozenou holčičku měla vedle sebe, ale byla příliš drobná, tělíčko bylo studené, ztuhlé a bílé, drobné rty promodralé. Od táhla se. „Už ji odnes," řekla někomu, kdo byl v místnosti.

„Moje ubohé děvčátko," vzlykla a slzy jí stékaly do vlasů, rozmazávala si je hřbetem dlaně po tváři.

„Neplač, nebo dostaneš zápal," konejšil ji někdo. „Děvence už nic nechybí."

„Já vím. Sama jsem to chtěla," vzlykla Týna. „Sama jsem to tak chtěla." Ale co pohřeb?

„Slyšíš? Co pohřeb?" vykřikla.

„Co jsi chtěla, miláčku?" usmál se Martin. Otevřela oči. Martin ležel těsně vedle ní a pozoroval ji. „Mluvila jsi ze spaní."

Týně bušilo srdce, ještě měla plnou hlavu snu, který jí nechal otisk v paměti, jako by jeho děj opravdu prožila. Dlouze vzdychla, šťastná, že to byl jen sen. „Představ si, zdálo se mi, že se mi narodila holčička."

„No to je bezva!" zajásal Martin.

„Narodila se mrtvá," řekla Týna pohřebním hlasem, jako by šlo o skutečnost.

„Ale prosím tě, sen je sen, ráno se probudíš a je den. Pojď ke mně," natáhl paže a přitiskl si ji k sobě.

Do rána vzpomínka na sen vybledla a do večera už všechny barvitě detaily téměř zapomněla.

5.

15. listopadu

Včera tady byli dva zástupci z firmy, co bude dělat okna v patře na tu stranu, co je hlavní vchod, dále v přízemí a velké vstupní dveře. Jen ty obrovské dvoukřídlé dveře budou stát skoro sto tisíc, protože jsou atypického tvaru a nelze použít to nejlacinější, aby se zachoval ráz vily. Balkonové dveře vyjdou na malinko méně a okna, darmo mluvit. Celkově budeme skoro o půl milionu lehčí. No to jsem asi přehnal, ale skoro. Vybrala jsem si, pochopitelně, vnitřní parapety v barvě olše a stříbrné žaluzie, tak jak je to v ostatních místnostech. Jednotlivá výměra jim zabrala nějaký čas a brzy dodají Martinovi cenový návrh. Martin chce, aby výměna proběhla co nejdřív, dokud pořádně nemrzne.

Podarilo se mi vyklidit další krabice s věcmi, a taky jsem už naplnila obě popelnice nepořádkem. Zbývá mi to nejpracnější, a to jsou knihy. Pokud chci, aby knihovna dávala nějaký smysl a všechno jsem v budoucnu našla, musím si dát tu práci a necpat Ferdu Mravence vedle Alexandra Dumase.

Je mi už pár dní divně. Začala mi migréna, trne mi šíje, bolí mě žaludek a je mi i bezdůvodně do pláce. Špatně spím. Nemám stání, a když mě něco, nebo někdo naštvě, ihned chytám jako starý vztekloun. Doufám, že fakt nejsem těhotná. Ještě že mi Martin tak pomáhá. Kolikrát vypraví kluky do školy, připraví snídani i mně a večer mu nedělá problém pověsit prádlo nebo umýt nádobí. Musím si to užít. Až budu mít vybaleno se vším všudy, všechno se vrátí do starých kolejí a zase budu dělat všechnu práci v domácnosti jen já.

Včera, když šli Péta s Kamilem od autobusu, našli černé kotě a přinesli ho domů. Malé černé vyplašené stvoření, vyhublé na kost. Nemám kočky moc ráda, ale je mi jasné, že podzimní kotata jsou odsouzená k smrti, pokud nemají nějaké zázemí. Nepřežilo by zimu. Nechala jsem se přesvědčit a vzali jsme kotě dounitř. K domu kočka patří, no ne? Ani nevím, jestli je to holka, nebo kluk. Dokonce ani nevím, jak mu děti říkají. Pro mne je to prostě „Kotě“. Nový dům, nové zvířátko, to je legrační. Vzali jsme ho na veterinu kvůli odběšení a odčervení. Prášky, co nám doktor dal, jsem mu zasunula do masa. Vůbec si toho nevyšimlo a všechno šuplo jako malinu.

Pohladila černé kotě, které se jí otřelo o nohu. Za tu krátkou chvíli už se stačilo otrkat a občas bylo až vlezlé, jak chytalo nohavice, snažilo se všude vylézt, nebo naopak někam zalezlo a nebylo k nalezení. Ovšem bylo příjemné, že v tak obrovském domě nebyla sama. Tedy ne že by ji trápila samota. Role ženy v domácnosti ji bavila, ale připadala si unavená a bolavá, jako by celý den lámala kámen.

Nechtěla si zatím hledat práci. Pár týdnů potřebuje být doma. Musí se rozkoukat. Martin umí vydělat peníze a z pronájmu jejího bytu, z prodeje bytu rodičů i jejího rodného domu přece mají železnou rezervu.

Vypravila děti do školy, připravila svačiny, pití a vyprovodila je na autobus. Místní škola by byla možná lepší, ale oni se rozhodli, že kluci budou dojíždět do té předešlé. Nechtěla jim komplikovat život zvykáním si na jiné učitele, jiné spolužáky. Večer volala Eva, aby poreferovala, jak se jí hojí natlučené koleno. Ptala se, jak se kluci mají a moc se tomu zvláštnímu rozhodnutí divila. „Děti jsou hrozně přízpusobivé, udělali jste chybu. Oni naopak potřebují kamarády v místě, kde bydlí. Nehledě na to, že mají před sebou spoustu let dojíždění.“ Týny se to trochu dotklo, koneckonců, co je Evě do toho, ale musela si připustit, že příští školní rok přestup zváží. Přinejmen-

ším u Petra a Kamila. Tomášovi bude patnáct a u něj už to nemá cenu.

Vracela se z autobusové zastávky u staré fabriky a s uspokojením koukala na dům. Z dálky vypadal přímo úchvatně, i když malinko opuštěně. Byl až na konci městečka za parkem, nedaleko hlavní silnice. Až se trochu zabydlí, opraví okna, terasu i přední honosný vchod, budou mít bydlení jako v pohádce. Kdepak, investice do nemovitosti je sice spousta práce, ale zároveň budoucnost.

„Dobrý den,“ pozdravila ji malá starší žena v černém kabátě.

„Dobrý den,“ odpověděla s úsměvem.

„Vy jste se nastěhovali do Klejinky, vidíte?“

„Kam?“

„No támhle do té vily přece,“ kývla žena. „Vy nevíte, že se jí říká Klejinka?“

„Ne,“ přiznala Týna. „To je zajímavé jméno.“

„Ano,“ přitakala paní. „A jak se vám tam bydlí?“ zeptala se žena zvědavě.

Týna se vyptávání nedivila. Lidé jsou prostě zvědaví, tak to chodí. Tím spíš, když se do malého městečka nastěhuje někdo nový. „Skvěle, děkuju. Bude tam ještě hodně práce, ale je nám tam hezky,“ odpověděla ochotně.

„To je dobře. Ale nemyslela jsem vaši rodinu. Myslela jsem, jak se tam bydlí konkrétně vám, víte?“

Týna zamžikala. „Mně? Dobře se mi tam bydlí. Bezvadně. Jsem tady šťastná.“

Paní se zazubila. „Tak to jsem ráda, je to krásná vila.“

Týna pokrčila rameny, nechápala, proč se paní ptala zrovna na ni. „Proč se ptáte?“ nedalo jí to.

„Ale, jen tak. Je to skoro samota, tak jestli se tam nebojíte.“

„Kdepak, ani náhodou,“ rozesmála se.

„Možná se brzy seznámíme blíž,“ zachechtala se žena, až jí rýhy kolem úst zvýraznily nos. Na okamžik vypadala jako stará čarodějnice.

„Proč myslíte?“ pípala Týna nesměle a dívala se, jak jí babka bez odpovědi mizí z dohledu.

„Chm,“ podivila se a za okamžik pustila rozhovor z hlavy. Vydala se zpět parkem kolem vzrostlých stromů, jejichž větve den za dnem shazovaly víc a víc listů. Ještě že tak, jinak bychom se brodili blátem i tady, napadlo Týnu. Čím více se blížila k příjezdové cestě a k domovu, tím více si uvědomovala zanedbanost snoubenou s nádhrou. Možná i jakési tajemství, které takové domy obvykle skrývají. To tajemství šedivé omítky zastíněné stromy ji lákalo a zároveň děsilo.

Najednou stanula na rozbitých schodech a vyplašila havrany, co se usadili na jedné z lip. Špinavá okna ji pozorovala jako prázdné oči, listopadový vítr ji šimral na zátylku. Cítila pýchu a uspokojení, že tento krásný dům spadl do klína zrovna jim. Jak že se ten dům jmenuje? Ta babka to přece řekla... Ale to je jedno. Vystoupala po schodech a přes kamennou terasu ke starým dveřím s oválnými barevnými skly a pohladila starý oloupaný lak. Jen co se trochu zmátožíme po stěhování, dáme tě do pořádku, promlouvala k unaveným zdem. Uvolněný kámen se nečekaně pohnul a ona musela udělat krok do strany, aby neupadla. Otočila se a pomalu kráčela zpátky, prsty laskala zábradlí s ozdobnými kamennými tvary. Po krátkém dlážděném chodníku vedle rozbláčené cesty pak, jako každý den, došla k verandě a opraveným dveřím v zadní části domu, ke vchodu pro služebnictvo, jak říkal pán z realitní kanceláře. I tady jí pod nohama šustilo všudypřítomné zlaté listí. O víkendu se snažila něco shrabat, ale zatím to nebylo nic platné. To už mýjela okna zabydleného bytu. Visely v nich záclony, na vnitřních parapetech trůnily květiny. Tady se tajemství vytrácelo, tady už byla doma. Jedním krokem překročila malé schůdky a ohlédla se přes rameno. Až na jaře odklidí zbytek suti a starých cihel, bude tady zadní terasa. A houpačka. A křesílka a slunečník, usmála se.

V dálce na cestě mezi polem a loukou zahlédla ma-

lou tmavou postavu. Loudavým krokem se ztrácela mezi keři a vlál za ní dlouhý kabát jako černá křídla. Chvíli se dívala, kdo to je a kam jde, pak se však otočila zpět ke dveřím. Trochu ji pozlobil zámeček, než se dostala dovnitř, Martin ho bude muset promazat. Nebo raději rovnou vyměnit, vždyť je stále původní. A taky pozemek oplotit. Vstoupila z předsíně do haly a objalo ji příjemné teplo. V kuchyni pak pustila rádio, aby přehlušilo ticho, a zadívala se na malý plastový hrneček, co ji tak potrápil. Vzala ho do ruky a usklíbala se. Nebylo na něm nic zvláštního. Možná jsem dala příliš jaru do vody, uvažovala a otáčela jím, jako by to byl míšeňský porcelán s neobvyklým motivem. Popadla kostkovanou utěrku, otřela ho a vložila do skříňky kuchyňské linky. Pak sundala džíny a triko, aby vklouzla do něčeho pohodlnějšího. Vzala svršky přes ruku a nesla je do skříně v ložnici. Vestavěná zašupovací skříň se táhla od stěny ke stěně, od země ke stropu a byla obdařena dvěma velkými zrcadly, což s Martinem před usnutím velmi oceňují. Ovšem za normálních okolností nebylo nic příjemného vidět svůj odraz třeba při vysávání, stírání prachu nebo stlaní. Týna popadla kování a snažila se křídlo dveří odsunout od stěny, ale nešlo to. Trochu s dveřmi zatřásla a zkusila to znovu, dveře se však ani nepohnuly. To není možné, ráno jsem tam brala věci a s dvířky nebyl problém. Odložila oblečení na postel, vzala kování oběma rukama a trhla.

„Do háje!“ vyklouzlo jí. Něco se zaseklo, možná někde v drážkách uvízl kus látky. Nebo na dně překážejí dvě nevybalené krabice od banánů, které zatím neměla chuť vyprázdnit a vyhodit. Lomcovala zašupovacími dveřmi plná zlosti. Sakra! Při posledním šklubnutí křídlo dveří odsvištělo tak prudce, jako by do něj někdo vrazil. Týna málem upadla na zem. Co to má být? Zavrtěla pro sebe hlavou. Pomalu vstala, unaveně dýchala. Zasunula džíny i triko do police, kopl do jedné z krabic, aby se posunula, pravou rukou ještě rovnala oblečení, levou se lehce dotkla kování. Vtom se dveře přibouchly. Taktak stačila uhnout. No je to-

hle možné? Srdce se jí roztikalo. Co když je někdo uvnitř? Ale ne, to je blbost, ušklíbla se nad svou bujnou představou. Znovu těžce odsunula jednu stranu dveří a nazdařbůh sáhla mezi kabáty. Ne, nikdo tam není. Chystala se skříň zavřít. V tom se dvířka přibouchla a přimáčkla jí ruku v předloktí. Tentokrát ruku vyndat nestihla a skříň ji bolestivě uvěznila. Týna zakvičela, snažila se vyprostit. Volnou dlaní lomcovala za kování a doufala, že se jí podaří sevření dveří povolit. Dveře se však zvláště vzpříčily.

„Do hajzlu, pusť mě,“ zakňučela zlostně a šhubala celým tělem, až se kůže na ruce napínala a rudla. Dveře však držely jako zuby rezavé pasti. Ruka nešla ani ven, ani dovnitř, ostré dřevěné hrany tlačily, jako by někdo tlačil na ně. Nakonec rezignovala a přestala se cukat, tvář zkřivenou bolestí. „Dobře, ty megero jedna hnusná, dřevěná! Tak tady budu trčet do večera a přijde Martin, vezme sekeru a nadělá z tebe třísky!“ zakřičela vztekle, jako by skříň byla nějaký živý inteligentní tvor, a volnou zatahou pěstí praštila do dvířek. Pak si pomalinku sedla do podřepu a opatrně táhla ruku úzkou škvírou dolů. Snažila se ji uvolnit alespoň k zápěstí, což se jí podařilo. Cítila, jak se jí dveře zarývají do kůže. Popadla jejich spodní hranu a šhubla. Když vyjedou z kolejniček, bude mít vyhráno, ale drážky jsou bytelné a hluboké. Nic.

„Sakra!“ vykřikla Týna a lítostí se jí roztřásla brada. To přece není normální, vždyť s tou skříní nic nebylo! „Pusť mne, prosím. Namažu ti kolejnice, slibuji,“ zaškemrala tiše a popotáhla. Pak volnou rukou dveře pohladila. Ušklíbla se svému návrhu. Copak je skříň živý tvor, který by se nechal uplatit? Možná ano. Na světě je možné úplně všechno. Tak proč by teď nepřemluvila almaru, která se jí zakousla do ruky? Ne, ne, ne, pochopitelně: hovořit se skříní je směšný nesmysl! Ta kraksna se jen zasekla. Je nutné vzít rozum do hrsti a poradit si s tím. Pokusila se vrtět zápěstím sem tam, i za cenu, že bude sedřené. Ještě že na dně nelovila celým tělem. Ta bestie z dřevotřísky by ji zabouchla a udusila.

Znovu rukou šklubla, ovšem dveře mačkaly jako svěrák, jako zuby šelmy. A dlaň zůstávala uvězněná. Rozplakala se. Ta skříň je živá, jinak to není možné... Třesoucí se volnou rukou vzpažila a chytila kování, aby se o ně opřela. Pak do dveří několikrát kopl a sprostě zaklela. V tu chvíli se křídla dveří bez nejmenšího odporu otevřela a zápěstí bylo volné. Překvapeně zamžikala. Zahýbala dvířky sem tam, kontrolovala kolejnice a drážky, zda nejsou poškozené, ale vše bylo v pořádku. Vzala za obě kování a nevěřícně skříň otevírala a zavírala, vrtěla u toho nechápavě hlavou.

6.

Večer stála zamyšlená u kuchyňské linky a popíjela příšerně hořký čaj, zatímco rodina večerela. Děti k ní zvědavě otáčely oči. „Mami, ty nebudeš jíst?“ zeptal se udiveně Kamil.

„Ne, jen si dejte,“ usmála se. Mně by příbor mohl třeba propíchnout břicho, dodala pro sebe a ušklíbla se.

„Vypadáš jako po bitvě,“ žertoval Martin a pozoroval Týnu, jak se souká do noční košile. K fialové podlitině na holeni a strupům na zádech přibyla rudofialová modřina na předloktí a sedřené zápěstí.

„Nějak jsem si nešťastně přibouchla ruku do skříně,“ objasnila. Tázavě se na ni podíval, neměla však náladu mu nepříjemnou příhodu vyprávět. „Měli bychom z jedné místnosti urychleně dodělat šatnu, místa je tu dost,“ navrhla.

„Kvůli tomu, že se ti zasekla dvířka od skříně?“ zeptal se Martin a v jeho hlasu zaslechla uštěpačný tón. „Ta skříň je v naprostém pořádku, jen musíš být opatrná, aby se do drážek nedostalo smetí.“

„Dobře,“ zamumlala a popadla svůj blok a propisku. Bolela ji hlava, pálily ji oči. Dneska žádné romány psát nebude. Usedla na postel, přikryla si pokrčená kolena a nalistovala prázdnou stránku. „Skříň je sice bezva, to ale neznamená, že by se z jednoho malého pokoje nedala udělat šatna,“ namítla.

„Pozvu řemeslníky co nejdřív. Ale bohužel šatna není to hlavní, co nás pálí, miláčku. Teď se budou dělat zbývající okna.“

„To nepočká do jara?“

„Samozřejmě, že počká. Jestli ti nevadí ty obrovské tepelné ztráty?“

„Ty budou tak jako tak,“ odfrkla.

Martin neodpověděl a za chvíli začal pravidelně oddychovat. Usnul, zatímco Týna stručně vylíčila deníku dopolední dobrodružství.

... Příhoda se skříňí mi teď večer, když jsou všichni doma, připadá neuvěřitelná. Jenže modřiny na ruce a odřeniny jsou pro mne připomínkou a důkazem hrůzných chvil. Ležím v ložnici, poslouchám, jak Martin funí a pozoruji skříň. Bojím se. Tak zvláště se bojím, jako se bojí malé dítě. Strach a úzkost jsou o to horší, že nemají reálnou podstatu. Skříň nepraská, otevírá se krásně, ani neskřípe. Nechci vypadat jako blázen, ale byla bych přísahala, že dopoledne, když mi uvěznila ruku, se chovala „inteligentně“. Stejně jako nedávno hrneček. Samozřejmě. Je to blbost a jen si to namlouvám...

Martin se otočil na bok. „Píšeš, miláčku?“ zamumlal.

„Ano. Myslela jsem, že spíš. Ruší tě světlo?“

„Ne. Jen jsem si vzpomněl, kde je kotě?“

„Nechala jsem ho v kuchyni, snad tam nebude naděláno.“

„Kočky jsou čistotné a učenlivé,“ opáčil.

„Zatím si musí vystačit s pískem v krabici, zítra koupím něco lepšího,“ slíbila. Otočila se zády a zhasla lampičku. Nebude se dívat na tu blbou skříň.

7.

20. listopadu

Venku už voní jinovatka, je jen otázkou času, kdy začne mrznout. Skříň je úplně normální. Otevírá se divně, někdy jakoby ztuha. A hrany skříně jsou dost ostré, možná špatně opracované. Ale jinak mne už neděsí. Ráno dobrácky skřípla, nechala se otevřít, zavřít, necítím z ní žádné nebezpečí. I tak se u ní raději moc nezdržuju. Nehodu si nedokážu vysvětlit jinak než svou nešikovností, nebo zpríceným šroubkem, ucpanou kolejnicí a tak.

Vůbec nejsem ve své kůži. Někdy si vzpomenu na něco nepříjemného nebo jsou kluci drzí a já hned cítím zlost. Nebo naopak lítost. A to jsem bývala až nepřírozený klidás. Jako by na mě ta vila nějak působila. Víím, že to zní banálně, ale vnímám změnu, kterou si neumím vysvětlit.

Proboha, co to píše za nesmysly? Ach jo. Odložila blok i tužku, pohlédla z okna na stromy a zem pokrytou zlatým listím. Jemně odsunula nohou malé kotě, co si hrálo s její nohavicí, aby na ně nešlápla. Co vlastně kořata žerou? Smetánek? Jogurt? V životě žádné neměla. Koupí radši zase kočičí konzervu. Včera mu nakrájela maso z polévky, ráno mu nalila mléko. Jenže si vzpomíná, že někde četla, že kořata by mléko neměla pít. No nic, dá si sprchu a pak se ve městě po něčem podívá.

V koupelně si pustila topení, svlékla se a roztáhla hustý závěs sprchového koutu. Vstoupila dovnitř na chladivé dlaždice a pustila vodu, tekla nejdříve ledová. Nechala ji odtékat a při tom uvažovala, jak asi vypadala koupelna dříve. Stará litinová vana, kotel, vlhké zdi... Voda se ko-

nečně umoudřila. Týna nechala dopadat vlašné kapky na svou kůži, mydlila se a otáčela. Chladivý závěs jí proudem vzduchu olízl lýtka.

Ježíš, zase jsem si nechala pootevřené okno a nepřipravila k ruce osušku, zaklela pro sebe a vypnula vodu. Teď bude muset mokrá vstoupit na předložku a zamokří celou koupelnu, až si půjde pro něco na utření. Roztrásla se zimou. Chňapla za igelitový závěs a chtěla ho prudce roztáhnout, ale nalepil se jí na paže jako kůže nějakého slizkého zvířete. Vlastně, závěs byl v několika vteřinách úplně všude. Cítila ho na zádech, kolem boků i před obličejem. Obklopoval ji jako cizí paže, jako světlá úzká jeskyně, studil ji na mokřím těle.

Máchala rukama, křičela a v panické hrůze se otáčela kolem své osy, lomcovala sebou a marně se snažila dlouhý vlezlý závěs přemoci. Kde sakra může být nějaký otvor, to přece není možné, jsem pitomá, nebo co? Kdyby ji nepotkala příhoda se skříní, možná by se zasmála svému vyděšenému točení a mávání. Možná by se nezamotávala do závěsu víc a víc. Zkusila se otáčet na druhou stranu, třeba se rozmotá, ale klouzalo to a motala se jí hlava, před očima jí tančily stříbrné tečky. Copak závěs nikde nekončí? Copak vyplňuje celou koupelnu? Dobrá, půjde na to jinak. Vši silou trhla a pokusila se ho servat. Ale kroužky držely jako přibité. Nakonec se na závěs celou vahou pověsila. Nebylo to jednoduché, závěs byl kluzký a utíkal jí mezi prsty jako rybí šupiny. A ještě něco. Byla by přísahala, že se závěs začal stahovat. Nehýbala se, netočila, a přesto se závěs pomalinku šustivě stahoval. Vytřeštila oči do světlé tmy nekonečného závěsu a snažila se ho co nejpevněji chytit, zároveň si lokty dělat místo. Inteligence. Stejná jako se skříní a s hrnkem.

„Kristepane!“ vykřikla. „Pust mě, nebo tě rozstříhám na kousky,“ křičela, jako by ji požíralo velké zvíře a právě se nacházela v jeho tlamě. Nakonec ze samého zápolení zakopla o schůdek z mokřích dlaždic a svalila se i se závěsem na zem. Prudkým pohybem tak vyrvala ze zdi

celou konzoli, která ji klepla do hlavy, jako závěrečná tečka za podivným tancem.

„Au,“ vzlykla nešťastně. Seděla na dlažbě uvězněná a potlučená. Jektala zuby. Pomalu, chvějícími se prsty se začala vymotávat. Závěs jí nevinně šustil kolem uší. Jednoduše našla jeho konec a brzy vystrčila hlavu jako mládě klubající se z vajíčka. Bezmocně se rozplakala a pomalu uvolnila celé tělo. Vypadal hladce, neškodně a zmuchlaně.

„Přece nejsem blázen,“ pronesla a ozvěna přidala jejím slovům na hlasitost. Snažila se vydolovat z paměti ten první impulz, ten první pohyb, kdy se její ruka vnořila do vlhkého závěsu, než se stala jeho vězněm. Nešlo to. Opět začala pochybovat sama o sobě. Opravdu ze závěsu cítila sílu? A včera ze skříně taky? Nebo si to jen namlouvá, aby omluvila svou zbrkllost a nešikovnost? Uvědomila si pálení na hlavě. Sáhla si na temeno a konečky prstů byly od krve. Konzole jí rozsekla kůži. Sykla a vstala, najednou bez nejmenších problémů. Závěs štitivě odhodila do sprchového koutu, konzoli, se kterou byl závěs spjatý, odsunula nohou. Stačí, že se konzole vyrvala ze zdi, nemusí se s ní ještě prorazit dlaždice. Ošetřila si malé škrábnutí a objala si paže, protože se znovu rozvířovala zimou a děsem.

8.

23. listopadu

Kvůli závěsu se Martin docela zlobil. Tvrdil, že jsem se na té konzoli snad houpala, že nechápe, kde jsem vzala takovou sílu, a že jestli na sebe chci upozornit, tak ať si vyberu jiný způsob. Musím říct, že mě jeho slova docela zraňovala. A taky si myslím, že konzole byla špatně přidělaná a vůbec, zdi jsou staré a vlhké. Marně jsem vysvětlovala, že jsem se prostě zamotala a nemohla najít cestu ven. Řekla jsem, že na mě závěs jakoby zaútočil, stejně jako skříň, ale to ode mne nebylo moc šťastné, protože jsem se stala terčem posměchu celé rodiny. „Tak co, maminko, co na tebe zaútočilo tentokrát?“ smáli se. Ani netušili, jakou mají strašnou pravdu. Skoro každý den na mě některá věc zaútočí. Ať už je to mouka, která náhle vypadla, když jsem otevřela skříňku, a zaneřádila celou kuchyň, přestože jsem si byla jista, že jsem ji nechala na jiném místě. Nebo osuška v koupelně, jejíž mokrý roh mě švihl přes záda, až jsem měla rudé jelito na kůži, nebo talíř, co se sesunul z hory nádobí a jeho hrana mě sekla do nártu. Vím, že pokud tohle budu někomu vyprávět, vyzní to strašně paranoidně, schizofrenně a nevím jak ještě. Nedokážu rozlišit, jestli jsou to opravdu jen velmi nešťastné náhody a já jsem tak nešikovná, nebo vyzařuji nějakou negativní energii. Taky nedokážu posoudit, jestli se těm příhodám dá zabránit. Jediné co vím, že jsem na to sama a že platím za rodinného nešiku. Něco jsem však přece jen vyzorovala. V přítomnosti někoho dalšího, ba i kotěte, se mi nikdy nic nestane. Další věc, na kterou jsem přišla, je, že nemá cenu se bránit a zlobit se.

Třeba včera. Vyklouzla... ne, vyskočila mi z ruky krabička s čajem. Nechala jsem ji spadnout a čaj jsem zametla. Kdybych se snažila po krabičce sáhnout rukou jako před časem po hrnečku, zavadila bych o varnou konvici s vřící vodou a bůhví jak by to dopadlo. Takže abych to shrnula. Ublížíjí mi věci a útočí na mne. Vede je nějaká nepochopitelná, děsivá zloba. Útočí, jen když se jich dotknu, a zraní mě, když je chytám nebo se bráním, ječím, brečím a bojuju. „Zlý duch“ nebo jak tomu mám říkat, vždy vstoupí jen do jedné věci. Nehýbe s ní pasivně, ale vyloženě cítím tu energii, že je uvnitř. Tím pádem se ostatních věcí v okolí v tu chvíli bát nemusím.

Naučila jsem se brát všechno do ruky opatrně a ostražitě. I skříňky a zásuvky otevírám s respektem a pomalu. Dělán si sama ze sebe legraci s ostatními, ale snažím se, aby mi kotě bylo neustále na blízku, když jsem doma sama. Nevím, proč se tohle děje, a nerozumím tomu, proč právě takhle. Ale je lepší nad tím nepřemýšlet, jinak bych se musela zbláznit.

Možná máme v domě poltergeista, ale ten by spíš hýbal věcmi, nevstupoval by do nich. Možná mám v sobě jen určitou negativní energii. A pokud bych tedy měla věřit na strašidla, je také možné, že domu se nelíbí provedená rekonstrukce. Ovšem já si ji nevymyslela, tak proč trápí jen mě? Možná by neškodilo pořídit si do každé místnosti morče, rybičky nebo papouška.

Závěs, tedy lépe řečeno zeď, opravili chlapci z firmy, která vyměřovala okna. Ale kdy je začnou vybourávat, to nevím. V noci už je teplota pod nulou. Jen vím, že já už se sprchovat nikdy nebudu, leda tak ve vaně.

Zaklapla deník a pohladila kotě, které si spokojeně předlo na pohovce. Ty jsi můj kamarád, ty musíš cítit, co se tady děje, kočky prý mají pro záhady cit. Kotě se rozvalilo a nechalo se drbat na bříšku jako pes. Možná by se měla vypravit k nějakému léčiteli, psychotronikovi, psychologovi, nebo bůhví ke komu vlastně. Už to trvá

dlouho a pro všechno se nakonec najde reálné vysvětlení. Taky by nebylo od věci vyptat se v okolí na historii domu. No, anebo si prostě a jednoduše přece jen najít práci a nesedět pořád doma. Nalila vodu do hrnce a postavila ji na sporák. Dneska budou k večeri těstoviny. Pak se přesunula do ložnice. Dala si dobrý pozor, aby šlo kotě s ní. Kdyby se mu nechtělo, stejně by ho vzala do náruče s sebou. Nerada by se prala s peřinami, nebo se nechala přibouchnout dveřmi. Urovnala pérové deky a otevřela okno. Utřela prach pod panenkami na vysokém prádelníku. Zdenička, Liduška, Maruška, Amálka, všechny měly jméno, které jim dala jako malá. Vlasatou Marušku kdysi vlastnoručně počmárala propiskou a Zdeninka má zmalovanou pusinku fixou. I tak jsou krásné, takové se už dneska nedělají. Liduška byla macaté mimino v dupáčkách, dokonce je na několika fotkách, jak podle ní s Patrikem srovnávali velikost dětí.

Liduška se skácela, asi průvan na okně. Padla obličejem na desku prádelníku, až to bouchlo. Natáhla k ní ruku, aby ji narovнала, pak ji však ostražitě stáhla zpět. Klid. Je tady přece kotě. Nemůže se nic stát. Znovu natáhla ruku, aby panenku zvedla, aby jí narovнала nohy a posadila ji mezi kolegyně. Kdo ví, proč se jí v myšlenkách objevila vzpomínka na zvláštní sen o mrtvé holčičce. Venku zakrákalo hejno havranů a usadilo se na staré lípy, jako by vyčkávalo. Studený vlhký vítr zdvihl záclonu. Chytila panenku za hlavu. Její plastový obličej nebyl hezký, jedno oko měla zavřené, druhé otevřené, jako pirát. Zachvěla se. Kde je kotě? Rozhlédla se vyplašeně.

„Čičí,“ zkusila míle a co nejpomaleji sundala ruku z holé plastové hlavy. „Kde jsi, kočička, pod postelí?“ houkla nervózně. Tušila, že ji čeká zase ošklivá chvíle. Že se něco děje s panenkou. Snad jí zase předala svůj strach, všechny své obavy a nervozitu, ty se zhmotnily a daly sílu neživé věci. Panence. Ano, takhle to totiž je.

„Jsem úplně v pořádku,“ usmála se a pohodila rameny. „Fakt, nemám zlost ani strach,“ řekla sama pro sebe na-

hlas radostným hlasem. Jsem blázen, mluvím pro sebe. Ach jo, zaznělo jí v hlavě.

„Ale už jdu pryč, panenka. Nebudu na tebe sahat, slibuju. Klidně si tady lež, jak chceš,“ pronesla k panence zadýchaně. Uvnitř sebe zařvala smíchy. Omlouvá se paně? Blbé plastové panně?! Couvla o malý krůček zpátky, sotva popadala dech v té náhlé hrůze, která ji objala. Panenka nemůže zaútočit, je tady někde přece kotě, přesvědčovala sama sebe. Ne, do háje! Panenka nemůže zaútočit, protože NENÍ živá!!! Slyšíš, mimino? Jsi jen blbá plastová panna!

„Čičí, miláčku, kde jsi,“ sehnula se, aby nahlédla pod postel. V tom uslyšela šustot. Nestáčila ani postřehnout ten okamžik, kdy ji plastové mimino udeřilo celým tělem do sehnuté hlavy. Jako by ho po ní nějaká neznámá síla hodila. Hekla, klopýtla a děs ji objal víc než bolest. Vystřelila ruce nahoru. Cítila tuhá plastová stehna kolem krku, štitivě uchopila pannu a snažila se ji setřást, ale plast jako by se stahoval. Pištěla jako ze strašidelného snu, zmateně klopýtala po pokoji a snažila se pannu štitivě strhnout. Ta hračka se hýbala! Hýbala rukama! Týna upadla na postel, její vlastní bezmocné vřiskání jí bralo vzduch i sílu. Pokusila se plastové tělo odtrhnout, na okamžik zahlédla obličej panenky, zdál se zdeformovaný a zkrivený. Drobná ústa se šklebila jako gotický chrlič, hnědé mrkací oči nebyly veselé, ale přízračně podmračené.

„Pane bože, pomoz mi,“ vykřikla Týna a hlas jí zoufale přskočil. Největší děs nepředstavoval samotný boj, ale uvědomění si, s čím a proti komu vlastně bojuje. S panenkou. S hračkou. Slepě vyběhla do kuchyně, kde nad sporákem líně stoupala pára z hrnce plného vřící vody, co čekala na těstoviny. Týna popadla tvrdé tělo, tak neskutěčně ohebné a těžké, jako by to bylo malé dítě. Zachvěla se. Dýchala přes zuby, nepřemýšlela, jednala jen instinktem ve snaze se zachránit. Ani si neuvědomila, jaké skřeky při tom sama vydává, jak moc se jí cukají svaly v napjatých pažích a jak málo vzduchu jí dopřává dusivě stažené

hrdlo. Nacpala pannu do vroucí vody a přimáčkla ke dnu vařečkou. Vytřeštěnýma očima sledovala, jak se buclatý růžový obličej vnořil pod hladinu. Roztřásla se a propukla v hlasitý, zoufalý nářek. Panna se však vymrštila z vody. Za ní se táhl vířící proud a horké kapky dopadly na podlahu. Vyděšená Týna si stihla dát ruce před obličej. Když je sundala, viděla, jak se panenka kutálí pár centimetrů po studených plotýnkách vařiče, než spadla na zem. Kouřilo se z ní. Kde jen může být to blbý kotě? Proč tady není? A proč nebylo v ložnici? Proč se tohle vůbec děje? A proč z celé pětičlenné domácnosti jen jí? Popadla panenku do utěrky a dopotácela se do obývacího pokoje ke krbovým kamnům. Prudce ji pak narvala do kamen a zabouchla dvířka. Uviděla šklebící se umělou hmotu a v místnosti se vznášel zápach. Složila se na dlaždice před kamna, zatímco panna ještě několik minut bouchala škvařící se rukou do tvrdého skla.

Po chvíli přišel nejstarší syn Tomáš. „Máme něco k jídlu?“ houkl. Když uslyšela jeho hlas, lekla se a trhla s sebou.

„Ahoj, co to tady smrdí?“ stál mezi dveřmi do obývacího pokoje.

„Strašně jsi mě vyděsil,“ zvolala Týna plačtivě, i když jí bylo jasné, že Tomáše obvinila neprávem. Mnula si bolavý krk, před očima jí tančily stříbrné skvrny a dusila se žalem.

„Promiň,“ řekl Tomáš dotčeně. Pak si všiml jejího strhaného výrazu a rudých tváří i popálených rukou. „Co se ti stalo?“ došel k Týně, zatímco ona odvrátila poškrábaný obličej. Rozplakala se. Nemohla se udržet a propukla v nezadržitelný nářek. Tomáš si k ní klekl a ochránářsky ji objal. „Maminko, co se děje?“ ptal se naléhavě a hladil jí po vlasech.

„Nevím, Tomáši, dům mě asi nenávidí, nebo naše věci mě nenávidí. Nechápu, co se tu odehrává, ale jsem zoufalá už dlouho,“ vychrlila synovi do trička. Cítila, jak ji znovu pohlادil a bylo jí jasné, co si myslí. Vnímala, jak se

natáhl, opatrně otočil klikkou a otevřel dvířka krbových kamen. Pomalinku se ohlédla přes rameno do plamenů. Viděla, jak plameny z posledních sil syčivě olizují plastové tělo.

„Fuj, to je smrad,“ ulevil si Tomáš. „Mami, vždyť ty pečeš svoji panenku. Proč? Víš, že do krbovek se nesmí dávat nic než dřevo, stejně jsi oheň tím plastem skoro udušila a zanese se komín,“ poučoval ji.

„Chtěla mě zabít,“ řekla na svou obhajobu a uchechtla se té absurditě. Peče panenku, tak jako chtěla baba Jaga upéct Jeníčka s Mařenkou. Je šílenec.

„To myslíš vážně? To bych teda chtěl vidět,“ ušklíbl se. „Běžně se nestává, aby zabíjely mrkací panenky.“

A co Chucky? Vzpomněla si na zrzavou pihatou panenku z filmu. Jenže ta vraždila proto, že do ní vstoupil duch vraha. Co tedy vstoupilo do našeho domu? Do našich věcí?

„Já vím, že mi nevěříš,“ zašeptala. „Nakonec mě necháte zavřít do blázince. Viděla jsem hodně filmů, kde se dům stal prostředníkem nějakého zla!“ zachroptěla. Tomáš na ni vykulil oči. Uvědomila si, co právě řekla, a tak si zbytek úvahy nechala pro sebe. Zlo ve filmech vstoupilo do kotle, do majitele, do stěn domu, nebo tam prostě strašili duchové, bývalí majitelé, nájemníci, děti, upíři, zombíci. Některé filmy byly podařené, jiné méně. Ale byly to vymyšlené příběhy pro lidi, kteří se rádi bojí. Zatímco v tomto domě je to odporná realita!

„Pojď si chvilku lehnout, mami,“ vyzval ji Tomáš. „Pojď, uložím tě do ložnice.“

„Ne, já nechci,“ vykřikla a odstrčila ho roztřesenýma rukama.

„Tak se natáhni tady,“ kývl Tomáš směrem k sedačce.

„Ano, ale nenechávej mě samotnou,“ rozplakala se. „Kde je vůbec kotě?“

„Tady, přišlo se mnou z haly, asi bylo v ložnici. Ale znáš to, kočka je hned tady, hned tam...“

„Může za to to blbý kotě,“ odfrkla Týna.

„Jak to myslíš?“ zamrkal Tomáš a nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Protože dokud tady nebylo, nic se v tomhle domě nedělo!“

A co hrneček? Aha? Tss, hrneček! To byla jen náhoda! „Od té doby, co je tady kotě, dějí se divné věci. Když je kotě se mnou a mám ho pod dozorem, neděje se nic. Jakmile kotě spustím z dohledu, vyskočí na mě panna, nebo se zamotám do závěsu, nebo mě přibouchne skříň!“

„Mami, proboha vzpamatuj se. To, co říkáš, nezní moc přičetně,“ zavrtěl Tomáš znovu hlavou.

„Tady si chvilku lehni, nikam nejdu, neboj, zůstanu s tebou.“ Jemně ji vzal za rameno a položil na sedačku. Týna stále plakala. Sice tušila, že dnes už má svůj díl boje vyčerpaný, ovšem stejně nechtěla zůstat sama. Tomáš přes ni starostlivě hodil deku. „Buď tady poblíž,“ zaprosila a Tomáš kývl. Po chvíli uslyšela Tomášův tlumený hlas z kuchyně. Telefonoval.

„Tati, haló, tati,“ volal naléhavě Tomáš a ji na pár okamžiků napadlo, proboha, proč Tomáš volá svému otci Patrikovi? Než si uvědomila, že kluci říkají „táto“ i Martinovi a posledního půl roku začal konečně i Tomáš. „Tati, prosím tě, radši přijď domů, jestli můžeš. Mamince se něco stalo, je nějaká pomlácená, možná se uhodila do hlavy, protože chvílemi mluví nesmysly... Ne, nechci tě děsit, sám jsem vyděšenej dost... Nemám zavolat záchranku? Co když má otřes mozku...“

„Nemám otřes mozku!“ houkla na Tomáše našťavaně.

„No říkala, že jí to udělala panenka. Že jí chtěla zabít... A kotě jí prej taky chce zabít. No jaká panenka asi. Hračka... Co já vím? Tu panenku se snažila spálit... Jo, v kamnech...“

Panebože, proč to Tomáš musí hned Martinovi povídat a ještě do telefonu? Narovнала se a opřela se o předloktí.

„Uložil jsem ji, je vyděšená... Tak přijď brzo, prosím tě.“

Když Tomáš domluvil, přišel se na ni podívat a pohladil ji. Semkla rty a z koutku oka jí utekla slza. Bylo jasné,

že jí nikdo neuvěří a budou ji mít za magora. Je hloupá. Neměla o panence ani o kotěti nic říkat! Jak mohla ani ne patnáctiletému klukovi vykládat takové bludy? Bože, je fakt pitomá.

Zanedlouho dorazili kluci ze školy. „Mami, ty jsi nebyla u autobusu,“ vyčítali jeden přes druhého. „Jé, co ti je?“ všiml si Péťa.

„Upadla jsem a není mi dobře,“ zanaříkala.

Zanedlouho dorazil i Martin. Tvářil se neproniknutelně a snažil se ošetřit jí popálené prsty. Ta pozornost se jí moc líbila a brala ji jako určitou kompenzaci hrůzného zážitku.

„Tomášku, moc se omlouvám, že jsem tě tak vyděsila,“ začala. Nedá se nic dělat, bude muset zalhat.

„Co se ti stalo, Týno?“ zeptal se Martin. „Tomáš mi to nebyl schopen vysvětlit.“

Tomáš se zamračil a ještě dětské tváře pokryté jemným strništěm se mírně nafoukly.

„Tomáš za nic nemůže, to bys mu křivdil,“ vysvětlila honem Týna. „Utírala jsem prach a kotě se mi pořád pletlo. No a panenka, to mimino Liduška, mi spadla, kotě se vyděsilo a podrápalo mě. Úplně mě to vyvedlo z míry, nechápu, co to do něj vjelo. Pak jsem se ještě uhodila o prádelník, a jak jsem z toho byla v šoku, narvala jsem panenku do kamen.“

„No, to teda byla dost bláznivá reakce,“ ušklíbl se Martin.

„Já vím,“ připustila.

„Jé, maminka je praštěná prádelníkem,“ smáli se malí kluci a štouchali do sebe, zatímco je Martin okřikoval.

„Takže tě nepřepadla panenka?“ zeptal se Tomáš, jako kdyby mu to najednou teď došlo.

„Ne, nechtěla jsem si připustit, že mě takhle vystresovalo kotě.“

Tomáš i Martin na ni koukali s nedůvěrou. Sakra, to by radši věřili tomu, že ji poškrábala bakelitová panna? Jakou historku jim má nabídnout?

„Prosím tě, to jsi před tím musela klukovi napovídat

takové nesmysly?“ vrtěl hlavou Martin. Týnu mrzelo, že ji manžel kárá před syny.

„Jak jsem byla v šoku, nevěděla jsem, co povídám,“ vymáčkla úsměv koutkem úst. „Nechtěla jsem vás vyděsit,“ zopakovala znovu. Cítila paniku a bolest. Je sama. Strašlivě sama. „Já vím, že sis Tomášku užil spoustu strachu o mě, asi jsem opravdu reagovala nepřiměřeně. Stejně jsi šikulka, jak ses o mě postaral.“

„Dobrá,“ vzdychl Martin. „I tak si myslím, miláčku, že bys tady neměla být pořád sama. Snaž se chodit ven, na nákupy, zvi si sem kamarádky, nebo si najdi alespoň na dopoledne práci.“

„Asi máš pravdu,“ kývla.

„V kuchyni se vaří nějaká voda, už je tam jen půl hrnce,“ zvolal Kamil. Rozšířily se jí oči hrůzou při pomýšlení, že by v té vodě měla něco vařit. „Prosím, Martine, vylej ji. Chtěla jsem dělat těstoviny, ale uvařím něco jiného.“

Když chlapci odešli do dětských pokojů, Martin vzal pohrabáč a na plech vyhrábl ohořelou pannu, která byla na některých místech seškvařená. Týna odvrátila hlavu, i tak se jí zvedal žaludek.

„Fuj, to je smrad. Stejně nepochopím, co to do tebe vjelo, prosím tě?“ ušklíbl se. „Vždyť to je nechutný.“

„Nevím, no,“ vzlykla.

„Dojdu si pro lopatu a odnesu to do popelnice, než ten smrad zamoří celý dům.“

„Ne!“ vykřikla. „Nenechávej mě tady s tím samotnou!“ vymrštila se z pohovky.

Třeštila oči na svého muže a ten překvapením otevřel ústa na prázdno. Z panenky se kouřilo, dusivý zápach štípal do nosu.

„Otevři okno,“ poručil Martin a Týna poslušně vstala a odhrnula záclonu. Martin vzal tělo na malou lopatku na popel a vyhodil pannu z okna. „Stačí? Jdu to hodit do popelnice,“ oznámil suše.

* * *

23. listopadu – večer

Je mi hrozně po všech stránkách. Oči mám oteklé, pokožka pod očima je tak citlivá, že se ráno nebudu moct nalíčit a horní víčka mám opuchlá pláčem. Taky svaly mne bolí, bůhví, zda na mne neleze chřipka. Dívám se na opeřičané kotě, jak si hraje s provázkem od žaluzií. Jsem nucena změnit názor. Je to tou kočkou. Nemůžu se zbavit dojmu, že dokud tady kotě nebylo, měla jsem klid.

9.

... Byla zesláblá a bolavá. Cítila tlak v podbříšku a také jí bolela prsa, byla nalitá jak dvě tykve. „Na to, jak jste hubená, máte mléka pro regiment. Dávejte si studené obklady, ono to přejde,“ doporučil lékař, který už vlastně lékařem nebyl. „Na prsa i na tělo. Zkuste se moc nenamáhat.“ „Nemohla bych odstříkat a mléko dát... Mléko prostě věnovat?“ zeptala se Týna.

„Ne, to nedělejte,“ přikázal muž důrazně a odešel.

„Pojď ke mně,“ zavolala na nejmladšího syna. Cítila, jak se jí lepší rty a horečka jí tvaruje na pažích husí kůži. Chlapec ihned přiběhl. Přitáhla ho k sobě, rozepla blůzku a nabídla mu svoje nevyužité mléko. Vždyť jsou mu sotva dva roky, proboha. Co by mu mohla dát lepšího? Cítila jeho malé ručky, radostně ji objal a přitulil se.

Ráno otevřela oči do tmy, probudilo ji světlo, jak Martin vstával a následně zhasl, ještě zahlédla jeho záda ve dveřích. Na okamžik se zarazila a přitáhla si k prsům noční košili, před očima jí na pár vteřin zůstal obraz místnosti z podivného snu. Pak se však vzpamatovala. „Počkej na mne!“ vykřikla a posadila se, vzpomínka na sen už byla pryč.

Dříve se probouzela třeba deset, patnáct minut, než se vykutala z postele, ale ty časy jsou pryč. Mysl opředaná hrůzou ze samoty byla citlivá na každou změnu, na jakýkoliv zvuk. Martin se zarazil, sáhl po vypínači v chodbě a otočil se. „Honí tě někdo?“ zívł rozespale. „Co nespíš?“

„Zdál se mi mizerný sen,“ vysvětlila a zahrnala představu zrudné oživlé panenky, přestože o ní se jí ku podivu nezdálo. Soukala se zpod deky. Popadla pantofle a cupitala za Martinem. Rozsvítila v kuchyni, natočila vodu

do konvice a zapnula ji. Martin mezitím nasypal rozpustnou kávu do dvou hrnků. Pak zamířil na toaletu, Týna se plížila za ním. „Běž nahoru, sem jdu já,“ usmál se Martin triumfálně, když bral za kliku od záchodu.

„Dobře,“ usmála se. Nechala ho vejít a přitiskla se tiše na dveře. Neodlepí se od nich, dokud Martin nevyleze. Mohla si jít lehnout ke klukům, ale než by tam došla, mohla by spadnout ze schodů. Kde je kotě? Kde je ta proradná, chlupatá čarodějnice? Jistě se někam schovala.

Slyšela, jak v kuchyni cvakla varná konvice, voda už je vřící.

„Mami?“

Trhla sebou.

„Co tam děláš?“ Tomáš rozespale sestupoval ze schodů. Sláva! Už nebude muset být nalepená na dveřích.

„Nic, čekám frontu,“ usmála se a políbila chlapce na tvář. Voněl potem a spánkem a vůně potu už začínala být mužská, nikoliv dětská.

„Chceš čaj, miláčku?“ zeptala se a držela se těsně za ním, když kráčel do koupelny. „Jo, dal bych si,“ zamumlal a stáhl si vršek od pyžama.

„A co rohlík, nechceš?“ naléhala, aby nemusela odejít.

„Třeba.“ Tomáš si omyl obličej i krk, vypláchl si ústa.

„A se salámem? Nebo s marmeládou?“ vyptávala se Týna a naslouchala, zda Martin konečně vylezl z toalety.

„Prosím tě mami, víš, že marmeládu nejím. Se salámem.“

„Ale vždycky jsi měl marmeládu rád,“ protahovala Týna konverzaci, co jí síly stačily.

Tomáš odhrnul nedávno oživlý závěs a chystal se svléknout kalhoty. „Budeš tady stát ještě dlouho?“ houknul mrzutě na svou matku.

„Už jdu, jen jsem se chtěla zeptat, co ti mám udělat k svačině.“

„Mně je to jedno,“ zatáhl Tomáš závěs a Týně nezbylo než se odporoučet zpátky na chodbu. Naštěstí už Martin vyšel ven. S úlevou kráčela za ním.

„Kde mám kafe?“ natahoval krk.

„Ještě jsem ho nezalila.“

„Myslel jsem, že už je.“

„Tak to se ti něco zdálo,“ usmála se. „Hned jdu na to, neboj se,“ řekla vesele a znovu zapnula varnou konvici.

„Zdálo se mi pokračování snu o holčičce. Zvláštní, co?“

„Ježíši, nestačej ti tři děti?“ řekl mrzutě Tomáš, když ještě vlhký vešel do kuchyně a zaslechl, co Týna povídá. „Nechcete s dalším potomstvem počkat, až se odstěhuju?“

„Neplaš se, Tomášku,“ pohladila ho Týna. „Byl to jen sen.“

Zalila kávu, Martin mezitím připravil každému zvlášť loupák s máslem. Mohl to dát na jeden velký talíř, nač špinit pět malých, pomyslela si, když vzala hrnek za ouško a napila se hořké kávy. „Fuj, to je hnus!“

„Nemáš to oslazené, miláčku,“ podotkl Martin a bavil se jejími zkřivenými rty.

Jenže káva nechutnala dobře ani s cukrem.

Když Martin odešel do práce, požádala Tomáše, aby vzbudil bratry a nenápadně se kradla po schodech za ním. Musí se obléci, kluky odveze do školy a nevrátí se sem. Nebude tu sama, prostě nebude. V téhle staré, zbytečně obrovské, zatuchlé barabizně, kde člověk v hale promluví a ozvěna hlas vynese až na půdu, sama nebude. Kamil s Pétou se rozespale sunuli po schodech ze svých pokojů. Týna s úlevou vydechla. Dokud jsou děti tady, nic nehrozí. Jakmile poodešly z kuchyně, tiše se plížila za nimi a snažila se při tom sama oblékat. Za pochodu natahovala kalhotky, svlékala noční košili, zapínala podprsenku, a pokud to bylo nutné, stála nalepená na dveřích.

„Máma se chová jako pošuk,“ zaslechl Petrovo mumláni směrem k Tomášovi, který se tomu srdečně zasmál.

„Nebud' drzý, já jsem tě slyšela,“ okřikla syna a v duchu mu musela dát za pravdu.

„To za náma musíš pořád chodit jako ocásek?“ ohradil se Petr.

Týna dělala, že otázku neslyšela. Připravila chlapcům aktovky a při tom sledovala kotě. To ta čarodějka opelichaná má tohle na svědomí. Dokud to tady nebylo, nic se nedělo. Ta kočka to nějak přitahuje, potvora jedna! Samozřejmě v koutku mysli věděla, že je absurdní, aby kočka mohla za její každodenní nešikovnost, zbrkllost, nervozitu, nebo útok věcí, či jak to vlastně nazvat. A že zážitek s hrnečkem se odehrál, když tady kotě ještě nebylo. Ale hrneček mohl být náhoda. To ostatní ne!

Konečně se kluci vypravili. Týna překontrolovala, zda má v kabelce vše, co potřebuje. Nesnesla by, kdyby se sama musela vracet do domu pro cokoliv. Kotě držela nešetrně pod paží, hned jak zamkla dveře, postavila ho na zem.

„Co když uteče?“ strachoval se Kamil. „Nemáme plot.“

„Kočku stejně žádné ploty nezastaví, Kamile. Pokud má utéct, uteče i přes betonovou ohradu. Ovšem já myslím, že dokud je mu u nás dobře, tak nemá důvod utíkat.“ To jsem si naběhla, napadlo ji, když si uvědomila, co právě řekla a co se chystá udělat, hned jak kluky odveze. Ale co, však ono je to přebolí.

10.

Měla pravdu, když se vrátila a parkovala vůz pod jednu ze statných lip, uviděla kotě, jak leží naježené na zídce a pozoruje ji zatím stále ještě tmavomodrýma vědoucíma očima, které časem zežloutnou jako jantarové korále po babičce.

Vylezla z auta a blížila se ke kotěti, pod nohama jí šustilo promrzlé lipové listí. „Čičinko,“ pronesla vlídně a vztáhla ke kotěti ruce. Kotě uhnulo, nechtělo se mu do náruče. Někde četla, že je pak kočce zima, protože lidské dlaně uhladí naježené husté našedlé chloupky, kterými si na zimu zahušťuje srst. No nic, máš smůlu, holt ti chloupky splácnu, uchechtla se a popadla kotě do náruče. I přes bohatou srst cítila jemná žebra a křehkost malého kočičího těla. Zvíře se jí apaticky schoulilo na rukávech bundy a nechalo se nést. Týna šla kolem hlavního vchodu, kde končila cesta na louku. Kráčela suchou hnědožlutou trávou, prameny vlasů jí přebíral studený vítr a házel jí je do očí i do úst, rval ze stromů tenké větve a čeřil hladinu malého potůčku, co se klikatil mezi suchým rákosím. Fialové mraky slibovaly další temný den. Okolí domu ještě neměla tak prozkoumané. Například neměla ani tušení, že tady teče nějaká voda a zurčení se v první chvíli polekala. Tam, co končila louka, kterou na mírném kopečku oddělovaly vysoké topoly větrolamy, tam někde kotě pustí. Nebo raději až za polem u keřů, kde se polňačka ztrácí v aleji nějakých menších ovocných stromů, zřejmě švestek. Kdyby se chtěla opravdu hodně projít a nebyla taková zima, mohla kotě zanést rovnou do lesa. Uvidíme.

Dům se zmenšoval a v temných mračnech vypadal zezadu zlověstně. Jako by dveře byly chřtán a okna oči.

No... koneckonců, takhle vypadá téměř každý dům. Takže žádná originální fantazie, ušklíbla se. Kotě už dávno začalo protestovat. Inu, kočka není pes. Škrábalo, mrzutě kňouralo a vůbec se mu nelíbilo, že nemůže jít, kam by samo chtělo. Týna si rozepnula bundu a milé kotě umístila na svůj svetr, pak bundu zapnula. Tak.

Dobrodila se černou oranicí doprostřed pole, dál se jí už nechtělo, to musí stačit. Brázdy byly obrovské, podrážky ztěžkly vlhkou hlínou a les se klátil stále až příliš daleko. „Jsmetady,“ houkla Týna a rozepnula si bundu. Kotě vztekle vyskočilo, ani se na Týnu nepodívalo a odběhlo mezi brázdy. Tam se uraženě zastavilo, posadilo se a začalo si ukřivděně lízat kožich. Týna se otočila a svižně kráčela zpátky ke vzdálenému autu. Bylo hnusné, co udělala. Naprosto odporné. Je tyranka malých bezbranných koťátek, nebohých tvorečků a nezaslouží nic než trest. Bylo jí do pláče. Otočila se, ale kotě neviděla. Na okamžik bojovala s pokušením vrátit se pro něj, ale kde by ho teď měla hledat? Zřejmě už zaběhlo do roští, nebo jeho příliš černý kožich zanikl v tmavé hlíně. Jak to vysvětlí klukům? Zaběhlo se, nebožátko.

Nemůže se vrátit? Ne, jak by vyčmuchalo stopu? Není to pes. Kočka nenásleduje nohy člověka, neběží za ním veese jako štěně.

Týna došla až k domu a oklepala si pečlivě podrážky. Něco shodila už na louce a otřela do trávy, ale stejně musela vzít klacek, aby z bot dostala vlhkou zem.

A kam teď? Mohla by konečně shrabat listí nebo si najít jinou práci kolem domu. Ale raději se půjde mrknout do města. Měla by si tady najít nějakou kamarádku. Eva, Ida, Alice i Markéta byly fajn, ale teď jsou příliš daleko a ke všemu chodí do práce. Jenže to není jen tak, z nezávazného klevetění v obchodě či u kadeřnice se kamarádky nedělají. Zamířila k autu a snažila se prsty pročešat zacuchané vlasy. Cítila, jak jí okoraly rty a zrudly tváře ranní procházkou. Vyndala z kapsy klíče od vozu a snažila se pustit z hlavy nebohé kotě.

„Dobrý den,“ vynořila se z příjezdové cesty silueta ženy. Volný černý kabát jí vítr omotával kolem těla a přes dlouhé rezavé vlasy jí skoro nebylo vidět do obličeje. Týna sebou malinko trhla, nečekala žádnou návštěvu, natož cizí ženskou, která se znenadání vynoří jako duch, ke všemu na jejich pozemku. „Dobrý den,“ odpověděla a raději se usmála. Třeba je to někdo místní. Proč si hned dělat nepřátele našťvaným výrazem?

„Nevadí, že jdu po vaší cestě?“ zeptala se žena. Týna si ji v rychlosti prohlédla. Docela sympatická a hezká. Když přišla blíž, ukázalo se, že má nádherné tmavě modré oči, které mhouří před dotěrným větrem. Žena hlasitě hvízdlá, což u takové dámy vypadalo dost nepatřičně. Teprve pak si Týna všimla, že v ruce drží psí vodítko. Čekala, odkud se přiiříti majestátní doga, dobrman, nebo ostrý vlčák. Případně afgánský chrt. S takovými psy přece dámy chodí na procházku, ne? Kdepak. Přicupitalo něco malého, chundelatého, šedivého a ustrašeného.

„Nemáme pozemek oplocený,“ odpověděla konečně Týna. „Tak mi to ani vadit nemůže.“

„To jsem ráda, my tudy s Bětuškou chodíme na procházku,“ oznámila paní a vzala voříška do náruče. „Je to naše trasa. Tedy asi spíš moje,“ usmála se. „Váš dům je totiž úžasný, tak krásný a jedinečný,“ rozplývala se. „Ráda se na něj dívám. Je v něm něco temného, divokého a při tom hřejivě útulného. I to prostředí za městem je krásné. Park, rovina, lesy, potok... jako v pohádce.“

Týna netušila, co má říct, snad pozvat na kávu? Aby si paní mohla prohlédnout i interiér? Prostředí kolem domu neznala vůbec. Ještě nebylo takové počasí, aby vyjeli na kolech nebo se prošli pěšky. Také na to do teď nebyl čas a možná ani nálada. „Zatím nemám krajinu prozkoumanou,“ přiznala nakonec. „Je tu pro mne všechno nové,“ dodala. A cizí. A nepřátelské, dodala pro sebe. Třeba by krásná paní měla zájem tu zlou barabiznu koupit.

„To nic, na jaře si to vynahradíte,“ usmála se dáma a váhavě udělala krok kupředu.

Asi jsem právě promarnila jedinečnou příležitost nalézt si přítelkyni, zabědovala Týna pro sebe. „Vy jste odsud?“ zeptala se honem, když viděla, že se žena chystá pokračovat k polní cestě.

„Chodila jsem tady do školy, pak jsem se odstěhovala a po rozvodu jsem se zase vrátila. Takže jsem tu doma,“ vysvětlila.

„Tak se třeba někdy potkáme,“ vzdychla Týna a vyloudila zářivý úsměv, který paní opětovala. Kolik jí tak mohlo být? Bude starší než já, napadlo ji. Možná je jí tak čtyřicet pět roků.

„Fajn, provedu vás po okolí, platí? Jmenuji se Izina,“ vztáhla žena ruku k Týně. Tak přece, zvláštní žena, zvláštní obličej, tajemné jméno. Všechna klišé splněna, pomyslela si.

„No já vím, to jméno,“ zakoulela žena očima, jako by vytušila, nač Týna myslí. „Jsem Izabela. Izina mi říkal manžel a už jsem na to zvyklá. Hrozné, že? Izina,“ vyslovila znovu svoje jméno.

„To je náhodou krásné jméno,“ pochválila Týna. „Když mne maminka pojmenovala Kristýna, bylo to docela vzácné, nezvyklé jméno, stejně jako Izabela. Teď už je Kristýnek spousta. Třeba nejmladší syn má ve třídě tři,“ rozesmála se Týna.

Pes Bětuška už netrpělivě poskakoval kolem své paničky a Izina se konečně rozloučila, pak vykročila do polí. Týna zachrastila klíčky od auta a naposledy se smutně podívala přes louku do temných brázd, když v tom jí padla do oka malá černá tečka pohybující se v unavené zimní trávě. Odlepila se od auta a pořádně zaostřila zrak. Ano, nebylo pochyb. Kotě se vracelo. Ne nijak překotně, sem tam se zastavilo a trénovalo skoky na pohybující se cíl, který představoval suchý list nebo stéblo trávy. Pak zase popoběhlo nebo se zastavilo, aby si olízalo packy. Prostě pohodička, žádný stres. Jako by říkalo, fajn, vzala jsi mě na hezkou procházku, ale vracím se na svoji zídku a už mne laskavě nikam netahej. Týna dala ruce v bok.

Cítila úlevu, to ano. Dokonce se i zasmála. Naposledy zamávala Izině, která se otočila a zvedla paži.

Šla kotěti naproti a něžně ho vzala do dlaní. V duchu ho odprošovala a omlouvala se. Musí to vyřešit jinak. Odemkla vůz, hodila kotě na zadní sedadlo a rozjela se po příjezdové cestě zapadané tlejícím listím. Dorazila k silnici, která se stáčela ke staré opuštěné vybydlené fabrice. Měla bych někdy nechat auto u domu a projít město a okolí hezky pěšky, abych to tady prozkoumala, nepadlo ji. Ale na to ještě bude času dost. Kam teď? Hodila blinkr doprava a šlápla na plyn.

Jela do sousedního městečka, vzdáleného čtyři kilometry. Kotě asi cestovalo poprvé. Poplašeně putovalo po celém autě a zoufale mňoukalo. Týna přepravku nevlastnila, a tak se několikrát málem nabourala. Nejhorší bylo dávat pozor, aby kotě nezalezlo pod pedál. To by bylo zlé. Na náměstí konečně zastavila, popadla kotě a zamířila do jedné menší uličky plné zahrádek.

11.

29. listopadu

Hned včera jsem kotě odnesla do polí, ale vrátilo se. Odvezla jsem ho tedy do sousedního města a tam jsem ho jedné paní podala přes plot. Strašně se mi ulevilo, najednou jsem se mohla zase volně nadechnout. Já vím, že to byl ode mne strašný čin, děsivý a nechutný. Kluci plakali, napovídala jsem jim, že se kotě zatoulalo. Musela jsem přece myslet na své bezpečí.

Cítím se hluboce nešťastná a plná úzkosti, někdy i plná zlosti. Nevím, co se mnou je. A nevím, co se děje kolem mne.

„To píšeš i ve vaně? Rozmáčíš si deník.“

Týna zvedla unavené oči k Martinovi. Schválně se šla koupat zrovinka v té chvíli, co se šel Martin holit. Kotě tady sice není, ale jistota je jistota. Dneska se ještě nic nestalo. Včera, když se odpoledne vrátila z města, vypadly hrnce z kuchyňské linky a natloukly jí nárt. Byl teď trochu namodralý a opuchlý. Jenže za to si může sama, zřejmě nádobí špatně naskládala do police. Nebo ne? Večer jí z ruky vyklouzla sklenice s červeným vínem, jistě také díky nešikovnosti. Odnesl to jen koberec. Ranní říznutí kráječem na chleba do prstu byla vyloženě její nepozornost. Jak se říká, nešikovné maso musí pryč. Rána bolela a pálila jak deset čertů a byla pomalu zralá na šití. No a vytopenou suterénní prádelnu a sušárnu zavinila zpuchřelá hadice pračky, nikoliv nadpřirozené síly. Prostě žádné čáry, jen její roztěkanost... Ha, ha!!! Poslyš, Martine. Nechci tady už žít. Nechci už vůbec žít na tomhle blbým světě... Co kdyby to teď Martinovi takhle řekla? Jak by se asi tvářil?

„Kluci říkali, že tě mají pořád v patách, že se chováš divně.“

„Ále. Ti toho napovídají,“ vyprskla.

„A že jsi neuhlídala to kotě, to mne tedy zklamalo. Zvykl jsem si na něj, měl jsem ho rád.“

„Jasně, já jsem tě zklamala,“ vzdychla Týna.

„Týno, co je s tebou, sakra? Nejsi nemocná? Všechno ti padá z ruky, pořád jsi vyjukaná, pořád...“

„Přestaň!“ okřikla ho zlostně. Martin uraženě zmlknul. Nechtěla ho poslouchat. Nechtěla slyšet, kam až dojde. Vyčte jí, že málem asistuje u sprchování nejstaršího syna? Označí ji za úchylnou? Nebo choromyslnou? Ne, vyčte jí, že vůbec žije.

Omyl si obličej a osušil do ručníku, Týna však měla napuštěnou vodu jen do půlky. Trochu zpanikařila, když viděla, že se Martin chystá odejít... Ne, nesmí se tomu poddávat. Žádné nadpřirozeno neexistuje. Kočku dala pryč, protože kočky stejně nikdy neměla v lásce. Útok panenky si vsugerovala. Do skříně se přivřela sama, protože drážky byly nějaké zaseklé. Je jen malinko nastydlá, možná nemocná. Třeba stěhováním prodělala větší stres, než si byla ochotna připustit. Je toho na ni opravdu nějak moc...

Pohodlně se natáhla v příjemně teplé vodě a snažila se utišit poplašený tlukot svého srdce. Prohlížela si své břicho. Bylo bílé. Na denním světle by možná vypadalo až do světle fialova. Jako břicho utopence, napadlo ji morbidně. Na zčeřenou hladinu se vynořila její bílá stehna. Jsem čím dál tlustší a oteklejší. Musím se přestat krmit, rozhodla. Pár kilo dole před Vánoce je rezerva, která se vždycky hodí. Zhnuseně zvedla oči od svých nohou. Martin uklidil po holení a než došel ke dveřím, naklonil se k Týně.

„Miláčku, nikdy nebylo zvykem, abychom se navzájem okřikovali a utrhovali se na sebe jak trhovci,“ připomněl. „To je jeden z důvodů, proč tě miluju.“

„Promiň,“ hlesla pokorně. Bylo jednodušší se omluvit,

než se hájit nebo se namáhat vysvětlováním. To by stálo jen další haldu síly, které měla tak žalostně málo. Jako by čekal ještě na něco, pohladil jí nahé koleno, chvíli otálel s odchodem, pak odešel. Týna zůstala sama.

Když nebude na nic sahat a ničeho se dotýkat, nic se nemůže stát. Panenka po ní sice skočila, ale to byla výjimka. Věci se samy nepohybují, musela by jim propůjčit svoji energii a ona na just na nic nesáhne. Opřela si hlavu a dívala se do okna. Byl to od předchozích majitelů úžasný nápad udělat koupelnu tady, s výhledem ven. V dálce rozeznala mohutný temný pás lesa, ještě více by viděla, kdyby zhasla, ale toho se rozhodně neodváží.

Vody přibývalo a tekla najednou až příliš horká. A je to tady, napadlo Týnu. Neměla by se dotýkat páky, vždyť už dopředu ví, jak to dopadne. „Jsi trapná a předvídatelná,“ houkla nahlas směrem ke čtyřem stěnám domu. Bylo by dobré se rychle umýt a vypadnout, vodu může zastavit někdo z kluků. Ale nedalo jí to. Stoupla si a pokusila se zavřít vodu. Namísto sklopení páky baterie s ní samozřejmě omylem otočila doleva (ne, páka se sama točila doleva, jen co se jí Týna dotkla!), takže z vodovodu začala prýstit šedesátistupňová horká voda. Snažila se vybavit si svůj automatický pohyb před několika vteřinami. Plácla do páky, aby vodu zastavila, ale páka se pohnula doleva sama od sebe! Ne, jistě ne (Ale ano!). Brzy se malá studená koupelna začala plnit párou. „Do hajzlu,“ zuřila Týna, když se snažila vodu zavřít a nešlo to. Nedá se nic dělat, musí vylézt z vany. Kůži už měla červenou jako selátko. Bohužel, hadici od sprchy nechala rozmotanou na dně. Nebo nenechala? Nesesunula se sprcha z háčku sama? To je teď jedno. Každopádně měla kolem nohy očko stříbrné hadice, které se pomalinku zatahovalo, o tom nebylo pochyb.

„Chci se jen umýt!“ zvolala Týna do prázdna zoufale. „Jen se namydlim, opláchnu a jdu, sakra! Nestihla jsem to! Tak mě nech být!“ Horké vody přibývalo, tenký had stříbrné hadice jí už obtočil nohu tak, že cítila tlak na kůži.

Věděla, že nemá cenu s tím bojovat, přesto musela, vždyť by se opařila. V kotli je sice voda nastavená na šedesát stupňů, ale to je na mírné a hlavně bolestivé opaření dost. Nehledě na to, že věci si žijí svým životem a kotel mohl klidně sám od sebe vodu ohřát víc a jako závěrečná tečka by se mohl roztrhnout. Sprcha se chovala jako živý zatvrzelý tvor a odmítala její kotník uvolnit. Týna několikrát vzlykla, otřela zpcené čelo a zlostně rvala sprchu dál, ale pálily ji ruce. Kupodivu už ji neparalyzoval strach, jako když bojovala se závěsem nebo s panenkou. Převládal vztek a pocit křivdy. Nakonec svou válku vzdala. „Martine!“ zavolala z plných sil. „Tomáši!“ zavolala znovu, když se nikdo neozýval. „Martine,“ křičela a opakovala manželovo jméno stále dokola. Přece už ji musí slyšet. Představila si halu, schodiště, dveře, kuchyni a obývací pokoj. Všechny tyhle místnosti a zdi by musela překřičet, aby ji někdo slyšel. To by musela mít sirénu. Stále nikdo nepřicházel. První potůček vody začal téci přes vrch vany a brzy se přidaly proudy další.

Týna se bezmocně rozplakala. Konečně se ležerně přiloudal Martin. Když uviděl tu spoušť, zrychlil tempo, přiskočil a zavřel vodu. Páka se nechala zavřít, jak jinak než lehce. Pak hrábl do vody a vytáhl špunt, při tom sykl bolestí.

„Jau! Jak se v tomhle můžeš koupat? Vždyť to je úplně vařící! Spálil jsem si ruku. Co to tady, proboha vyvádíš?“

Týna plakala, věděla, že cokoliv pravdivého řekne, nebude jí nikdo věřit, a tak zvolila lež.

„Zachytila se mi noha do hadice a nedosáhla jsem na baterii. A jak byla ta voda horká, vůbec jsem se nemohla pohnout. Málem jsem se tady uvařila,“ řekla vyčítavě. „Prosím tě, pomoz mi z té vany,“ zalkala a kývla hlavou na dno, aby jí manžel pomohl ze sevření, i když nepochybovala, že teď už ji hadice svírat nebude. „Vždyť si spálím ruce,“ ohradil se manžel.

„Ale já tam mám nohy, jestli sis nevšiml,“ štěkla. „A už je spálený mám!“ Škubala levou nohou jako liška v pasti.

Nakonec se jí samotné podařilo dostat se z oka a chytla Martina kolem krku. Ten ji vzal okolo pasu a pomohl jí dostat se na pevnou zem. Neustálé ohýbání a narovnávání ve vřící vodě, horko, pára, strach, nervozita a i když velice mírně, přesto bolestivě spálené ruce i nohy, to vše udělalo své. Uslyšela hučení v uších, cítila krev bušit ve spáncích, stříbrné tečky před očima a bezvládně se celou vahou svezla Martinovi do náruče. Vnímala, jak padá do temnoty.

Pomalu přicházela k sobě. Nechala se konejšit čerstvým vzduchem a na pár okamžiků se cítila i hezky. Probrala se na předložce v koupelně, přikrytá svým županem. Nad ní se skláněl Martin a malý Kamil. Martin si prohlížel její zarudlé nohy. Tak už nejsou tvarohově bílé, ha, ha, napadlo Týnu a usmála se.

„Je ti do smíchu?“

„Asi jsem omdlela,“ zachraptěla unaveně.

„Ne asi, ale určitě. Kdybych tě nedržel, upadla bys jako kláda,“ sdělil Martin. Ach jo, kde je nějaká romantika, pomyslela si Týna. „Měl jsi mne odnést do postele,“ zaštkala, když si uvědomila, že se nachází na mokré koupelnové předložce.

„Miláčku, já jsem byl rád, že jsem tě vůbec udržel. Málem jsme letěli oba, protože jsem tvoji bezvládnou tíhu vůbec nečekal. A můžeš mi nějak vysvětlit, proč ses spářila jako prasátko a proč je koupelna plná vody?“

„Mám do krve orvaný kotník,“ hekla Týna a snažila se zvednout hlavu a podívat se.

„Nepřeháněj, jsi jen trochu zarudlá. Co jsi vyváděla?“

„No... to ti vysvětlit nedokážu, Martínku. Jsem prostě nemehlo,“ shrnula a manžel se po chvíli mumlání s touto odpovědí spokojil. Pomohl jí do postele, nohy jí namažal panthenolem, a Týna si připadala zoufalá a bezmocná. „Hlavně mě tady nenechávej, chci být s vámi v obýváku,“ poručila.

Přišel za nimi Tomáš a nesl telefon. „Mami, táta s tebou chce mluvit,“ podal jí přístroj do ruky. To jí ještě chybělo.

Bývalý manžel má asi šestý smysl na to, jak zavolat do nejlepšího.

„Haló,“ zasípala do telefonu.

„No nazdar, jak žijete? Ani se neozveš,“ zavýčítal, ale Týně bylo jasné, že to jako výčitku nesmí brát. „Jak se bydlí v nové vilce? Už je všechno hotovo? Kdy nás taky pozveš na kolaudační návštěvu?“ uchechtl se.

„Přijďte, kdy chcete.“ Viděla, jak se Martin vzdaluje z pokoje a tiše za sebou zavírá dveře. Krk jí sevřela panika.

„No, moc nadšeně tvůj hlas nezní, beruško,“ odpověděl Patrik, a Týně bylo jasné, že když si dovolil tohle oslovení, jeho žena Klára se momentálně v jeho blízkosti nenachází. Přitom to byla ona, kdo odvedl tátu od třech dětí, mrcha jedna nezodpovědná a hnusná. Týna, když přijala Martina do svého života a smířila se se situací, začala s Patrikem vycházet skoro lépe, než když za něj byla provdaná. Ono co taky zbývalo, když se dál museli vídat a komunikovat kvůli klukům? Měla je příliš ráda na to, aby je kvůli svému zklamání definitivně připravila o vlastního otce. Jen Klára se té idylce vyhýbala. Že by žárlila? Je pravda, že svého času si spolu vyměnily dost ošklivých slov. Z mé strany to dostala zaslouženě, ušklíbala se Týna pro sebe. Nebo že by si Klára nebyla jistá Patrikovou oddaností?

„Není mi dobře. Jinak jsem v pohodě,“ odpověděla.

„Bydlíte tam už víc jak měsíc a kdybych neměl zprávy od kluků, tak ani nevím, že žijete.“

Týna vzdychla. „Patriku, vezmi svoji holčičku a přijed'. Kluci budou šťastní,“ namítla. „A já si koneckonců tvoji dcerku ráda pochovám, ještě voní miminkem,“ řekla s malinkou falší. Tu holčičku, jejíž narození vedlo k jejich rozvodu.

„Dobře, když teď máte luxusní hrad, třeba nás pozvete na celý víkend.“

„Jistě, beze všeho. Vždyť jsi nám při stěhování pomohl, dlužíme ti to,“ odpověděla na oko radostně a úmyslně

přeslechla rýpnutí. To víš, hochu, alimony na tři děti, to je asi pro Klárku velká díra do rozpočtu. Ovšem to si měla rozmyslet dřív a nelovit tak rozmnoženého chlapa. Nebo pořádně brát antikoncepci. Pak by šokovanou Týnu, která už měla stejně několik měsíců podezření, nemuseli stavět před hotovou věc. Ale ne..., poručila si. Nebudu vzpomínat, jak se Patrik zmítal, jestli zůstane s manželkou a třemi dětmi, nebo s těhotnou milenkou. Po týdnech strádání mu nakonec usnadnila volbu, protože neunesla to ponížení a vědomí, že někde bude žít nějaké další dítě s jeho jménem a oni si budou dál hrát na šťastnou rodinku. A taky si pustila do srdce Martina, který byl nadějí, že se dá začít znovu.

„Dobře, beruško, pozvání, které jsem si na tobě hnusně vynutil, rád přijímám. A co je s Tomášem?“ změnil téma, asi mu bylo jasné, že se pouští na tenký led. „Moc toho nenapovídá...“

„Já vím, je teď malinko uzavřený.“

„No, to je slabé slovo.“

„Proč vlastně voláš, Patriku?“ přerušila jeho litanie. To poslední, na co teď měla náladu, bylo se vybreptávat s bývalým mužem. „Víš, že můžete s Klárou přijet kdykoliv, místa je tu dost a rádi vás uvidíme,“ dodala, i když věděla, že to se pravděpodobně nestane. Přesto Týna musela ocenit, že ač má Klára pouze dvouletou holčičku, dokáže se postarat i o další tři, pro ni v podstatě cizí děti svého manžela.

„Rád bych, aby šli kluci na Hod boží k nám. Dárčky a tak... Aby měli ještě jedny Vánoce a tentokrát u nás. Bylo by to možné?“

Jeho otázka Týnu překvapila. „Já ještě nevím, jak to bude. Musíme k Martinovým rodičům, ukážeme se tam jednou za čas, vždyť to znáš,“ vymluvila se. Nechtělo se jí teď o ničem přemýšlet a pomýšlení, že vila utichne a kluci zmizí, byť na jednu noc, ji děsilo.

„No právě proto ti to dávám na vědomí včas, beruško. Po pravdě bych moc stál o to, aby moji synové byli pěta-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.